

De 500 woorden van Nicole.

Nicole Derycker is een geboren Oostendse, dochter en kleindochter van vissers. Tot haar 27ste woonde ze in de Stad aan Zee, daarna spoelde ze weg naar Brugge, Antwerpen en Watou en belandde uiteindelijk terug in Oostende. Ze publiceerde onlangs haar tweede jeugdboek, *Kus uit India*. Voor HVB schrijft ze maandelijks een column in minder dan 500 woorden.

Vrijplaats

Toen ik kind was, nam een wandeling naar het uiteinde van het staketsel de allures aan van een expeditie die avontuur beloofde.

Als we geluk hadden, voer er een ferryboot voorbij. Ze droegen namen van prinsen en prinsessen. Ze waren reusachtig. Onbekenden zwaaiden vanaf het dek. Naar ons? Naar de mensen naast ons? Zouden we terugzwaaien? Gespannen wachtten we op de waterverplaatsing die ze veroorzaakten, griezelden om het schokken en kraken van het hout onder onze voeten. Zouden de balken het ook deze keer houden? Voor alle zekerheid grepen we de reling stevig vast, je wist maar nooit!

Soms voer een lichter uit, boordevol slib dat ver buiten de havengeul in zee zou worden uitgestort. Degene die de trossen vooraan had losgegooid, moest langs de klotsende moddermassa heen naar de kajuit zien te komen. Dikwijls lukte het hem niet om droog de achtersteven te bereiken. We joelden van plezier als zo'n man een flinke gulp slib over zich heen kreeg.

Of een loodsboot enterde een binnenvarende cargo. Het kleine schip dobberde in de schaduw van het staketsel, liet de nietsvermoedende oceanreus ongemoeid langs varen, schoot dan plots vooruit, lag in een wip langsij en de bemanning van de indringer werd verplicht een ladder neer te laten. Wie of wat hen daartoe dwong, vroegen we ons niet af. Vol ontzag zagen we hoe een van de opvarenden uit de loodsboot helemaal alleen aan boord klom. Wat zich daar afspeelde konden we alleen maar gissen. Iedere keer opnieuw was er de opluchting als de onversaagde held weer heelhuids te voorschijn kwam.

Nu, zoveel jaren later, is de magie er nog steeds. Nog steeds boezemen voorbijvarende ferryboten en cargo's ontzag in, nog steeds werp ik een sluike blik achterom als iemand aan boord naar me lijkt te zwaaien, voor ik al of niet zijn groet beantwoord. En nog steeds gniffel ik als mannen aan boord van lichters een gulp uitgebaggerd slib over zich heen krijgen.

Maar meer nog dan cargo's, lichters of loodsboten trekken vissersschepen mijn aandacht, misschien omdat ik nu meestal in de vroege avond op het staketsel wandel, het tijdstip waarop ze uitvaren. Dat doen ze stuk voor stuk met grote vaart alsof ze verlangen eindelijk weer in open zee te zijn. Nog voor 't zeegat bereikt is, worden de zijmasten met de grijsgroene netten neergelaten wat hen op reusachtige libellen doet lijken. Op het uiteinde van het staketsel kijk ik hoe ze even later met een weidse zwaai hun visgrond tegemoet varen en adem diep de oneindigheid van water en lucht in.

Hier voel ik me thuis.

Achter mij de haven. Daar lossen vrachtschepen hun vracht, vissersboten hun vis. Daar waaieren spoorlijnen en auto-wegen half cirkelvormig uit over het vasteland. Daar rijzen huizenblokken grijs en koud omhoog. Daar gromt de stad. Hier is nog een vrijplaats. Hier waait de wind feller. Hier alleen geruis van golven en zeevogelgekrijs. Hier alleen de geur van zout. Hier alleen openheid en kracht.

Nicole Derycker
foto: Jo Clauwaert

SKB Life Saving Equipment

reddingsvesten - reddingsboeien - drijvende toestellen - valschermsignalen - stakellichten man.o.boordlichten - noodzenders Locat - radio Beacon - reddingsvloten: RFD, Elliot, Viking, Zodiac, Autoflug, Bombard, Avion, Callegari, Servaux, Mitsubishi, Soniform - nazicht brandblusapparaten.

- ERKEND SERVICESTATION -

VERANTWOORDELIJKE VOOR DE KUST:
A. VAN DURME. TEL.: 0475 25 88 02

SKB Life Saving Equipment
Vosseschijnstraat 44
2030 Antwerpen
Tel + 32 (0) 3 2138670
Fax + 32 (0) 3 2138671

Afdeling kust
H. Baelskaai 8A
B-8400 Oostende
Tel.: 059/33 96 00
Fax: 059/33 96 01

HVB
79
VRIJE
HET VRIJE VISSERIJBLAD

HET VRIJE VISSERIJBLAD

Onafhankelijk magazine
van de zee
ISSN: 0776-6912

MEDEWERKERS:

Jo Clauwaert, Robert Coelus,
Walter Debrock (†), Nicole Derycker,
Juil De Vocht, Zio Joris De Voogt,
Don Fabulist, Peter Flynn, Peter
Holvoet-Hanssen, L.A. Inghelbrecht,
Frank Neyts, Jef Klausing(†), Antoine
Légat, Marc Loy, Chris Meyers, Geert
Cyriel Tavernier, Flor Vandekerckhove,
Louis Vande Castele, Jacques van Harten,
Katrien Vervaele, Guido Walters (†).
Gasten: Karina Blanchar, Patrick Van
Craeynest, Thierry Van Eeckhout,
Pieter Vanaudenaerde, Marnix
Verleene, Wout Waanders
Vormgeving: Jo Clauwaert, Ilse Heip

**Redactie te bereiken op
0474 53 88 00**

E-mail: het.visserijblad@telenet.be
www.visserijblad.be

V.u.: Flor Vandekerckhove
Brusselstraat 12, Bredene
UITGEVERIJ:
VZW Liefkemores.
Redactie, publiciteit en
alle correspondentie:
HVB, Brusselstraat 12,
8450 Bredene

Omslagfoto: Jo Clauwaert
Losse nummers: 3,99 euro
Abonnementen!

* **Jaarabonnement België**
(12 opeenvolgende nummers startend
vanaf de betaling) door overschrijving
van 29,75 euro op rekening
384-0596581-18 van
Het Visserijblad, met vermelding
abo HVB.

* **Jaarabonnement Nederland**
(12 opeenvolgende nummers, startend
vanaf de betaling) door overschrijving
van 52,00 euro op
de Belgische ING-rekening van
Het Visserijblad (IBAN):
BE50 3840 5965 8118
(BIC): BBRUBEBB.
Vermelding: abonnement HVB.

Vlaamse Visveiling huldigt verdienstelijke reders

Op het Oostendse stadhuis werd de sector ontvangen door niet minder dan vier schepenen. Wellicht had deze overdaad aan bewindvoerders te maken met het debat over de Oostendse vismijn, dat enkele dagen eerder in de gemeenteraad had plaatsgevonden.

Oostende

In Oostende werden de bloemetjes op 23 februari uitgedeeld. In het stadhuis werd de sector door niet minder dan vier schepenen ontvangen. Deze overdaad aan stadsbestuurders was het gevolg van een gemeenteraadsdebat dat enkele dagen eerder plaatsgegrepen had. Oppositieraadslid Wouter Devriendt had in ons blad gelezen dat er nogal wat spreidstand te zien was tussen de contractueel vastgelegde aanvoer in de Oostendse vestiging (45% van de aanvoer van de VV) en de werkelijkheid (slechts 31%). In de raad stelde hij er vragen over en uit het aansluitende debat haastten zowel meerderheid als oppositie zich om hun gehechtheid aan de Oostendse visserij uit te spreken. Tijdens de huldiging bracht schepen Bronders de boodschap over: 'We zullen nauwlettend toezien op de verdere evolutie.' Noël Devisch van de VV herhaalde daarna de beloften: 'Want een ding is zeker: we zullen alles in het werk stellen om het aandeel van de aanvoer in Oostende terug op te trekken. We hebben ons overigens contractueel vastgelegd om over een periode het aandeel van voor de overname te behouden. En die afspraak zullen we respecteren.'

Café - terras - speeltuin - Galerij

Raemdonck Raymond

Mong Blok

Open: woensdag - vrijdag - zaterdag -
zondag + feestdagen: 13.30 u

Winter: woe - vr. vanaf 16 u + zat - zond. 14 u

Ninoofsesteenweg 28

1670 Pepingen

02/356.56.11

www.mongblok.be

info@mongblok.be

GPS:

Palokenstraat 1

Bij de eurokotters bleek de Z 279 Ramblers van rederij Antwannie zowel de grootste aanvoer als de grootste besomming gerealiseerd te hebben. Joachim Moeyaert mocht de trofee mee naar Nieuwpoort nemen. Bij de boomkorvissers werd de grootste aanvoer door de O 33 Marbi (schipper Pascal Vanbillemont) geleverd, maar de O 231 van schipper Johan Hennaert kon verleden jaar de grootste besommingcijfers optekenen. De O 316 Aegir van Danny Pieters was in zijn categorie (plankenvissers) heer en meester en in de kustvisserij waren de prijzen voor Albert Steyaert van de O 101 Benny (besomming) en de O 82 Nautilus (aanvoer) van Rudy Barbaix.

Zeebrugge

De trouwe aanvoerders van Zeebrugge werden op 1 maart ontvangen op het Brugse stadhuis. Daar kunnen we u geen foto van geven, want ons blad werd door de uitbaters van de Zeebrugse vismijn op dit persgebeuren traditioneel niet uitgenodigd. Deze vreemde houding van de vismijndirectie vloeit wellicht voort uit de kritische journalistiek die dit blad t.a.v. de sectortop hanteert.

Volgens de kranten was daar nogal wat te doen over de plannen om de huidige Visartsluis te vervangen door een nieuwe sluis in de handelshaven. De Standaard citeerde Marie-Jeanne Beaus: *'Door de nieuwe sluis komt onze veiling opnieuw in een getijdenhaven te liggen. De vissers zullen geen tijd meer verliezen, maar volgens de visserijsector zijn er ook wel nadelen zoals het niveauverschil van de zeespiegel met vijf meter tussen hoog- en laagwater. We zullen dat samen bekijken met de Rederscentrale.'*

Uit dezelfde krant halen we ook nog de mening van reder Geert Luicx ter zake: *'Nu moeten we onze vis lossen met een verschil van twee meter. Bij laag water zal de lading vijf of zes meter hoog moeten waarbij we geen zicht meer hebben op de kaai. Dat zal het lossen vertragen. En er is ook de veiligheid. Als de vissers aan boord moeten, nemen ze nu de trap. Met een getijdenhaven zullen die mensen vijf meter moeten overbruggen. Dat is een grote diepte om aan boord te gaan bij laag water. Ik hoop dat het havenbestuur een oplossing voor ons zal vinden en ons zal laten lossen buiten de getijdenhaven.'*

Het Nieuwsblad leert ons dat de Z 510 Dennis in Zeebrugge met de prijs van grootste aanvoerder ging lopen in de categorie schepen + 300 ton. In die categorie was het de B 462 Vidar die de hoogste jaarbesomming maakte. In de categorie 250-300 ton was de Z 98 Op hoop van zegen zowel de beste verkoper als de grootste aanvoerder. De twee vermeldingen werden ook samen door de O 15 Zilvermeeuw gehaald in de categorie 100-250 ton. Tot slot werden de prijzen in de categorie -300 pk gedeeld door de Z 201 Job Senior (besomming) en Z 431 Alles wisselt (aanvoer). (fv)

Door de bank genomen ligt een boek na zes maanden in de ramsj. Niet zo met 'Visserrouwen' van Katrien Vervaele. Het boek blijft merkwaardig actueel. Twee jaar na publicatie organiseerde de provincie nog een tentoonstelling rond de vissersvrouwenfoto's van Wouter Rawoens. Inmiddels heeft ook het toneelstuk van Frieda Vanslembroeck en Lise Boutery 'Vessche vis en nieuwe liefde' een tournee beleefd. Bovendien verscheen er een dvd over vissersvrouwen. Zelfs een blad als Nest krijgt aandacht voor het fenomeen. Uit het buitenland komt ook al interesse. De Duitse televisiezender Nord Deutsche Rundfunken kwam naar onze kaaie afgezakt om alhier Vlaamse vissersvrouwen te interviewen. Katrien Vervaele leidde de televisiemensen rond. Het werd een reportage van vijftig minuten.

Vlaamse vissersvrouwen op Duitse televisie

Dini Bogaert vertelt hoe trots ze is dat de O 62 naar haar werd genoemd.

Vroeg in de ochtend ontmoeten we elkaar aan de Oostendse Vistrap en we vliegen er meteen in. Dini doet haar verhaal naast het schip van vader Luc Bogaert, de O 62 Dini. Ze vertelt hoe trots ze is dat het vaartuig naar haar werd genoemd. Ook moeder Christa Vandromme wordt uitgebreid gefilmd – en ja, de mannen zien het: een knappe vrouw is Christa, die wel wat gaat blozen wanneer ze naar haar leeftijd vragen. Marie-Rose die al 27 jaar in het kraampje van de O 152 Aran staat, vertelt met haar schorre, doorrookte stem *'dat het zwaar is, getrouwd zijn met een visscher...'* Het belet haar niet met liefde in de garnaal te graaien.

VLOOT, reder van de overheid,
stelt in Oostende een driehonderdtal collega's te werk

via www.welkombijvloot.be

kun je solliciteren:
(jobs - vacatures)

en op de hoogte blijven van onze nieuwbouw:
(projecten - nieuwbouw)

Natacha Baert vertelt de Duitse kijkers over bijgeloof, tatoeages en haar schelletje dat ze mist.

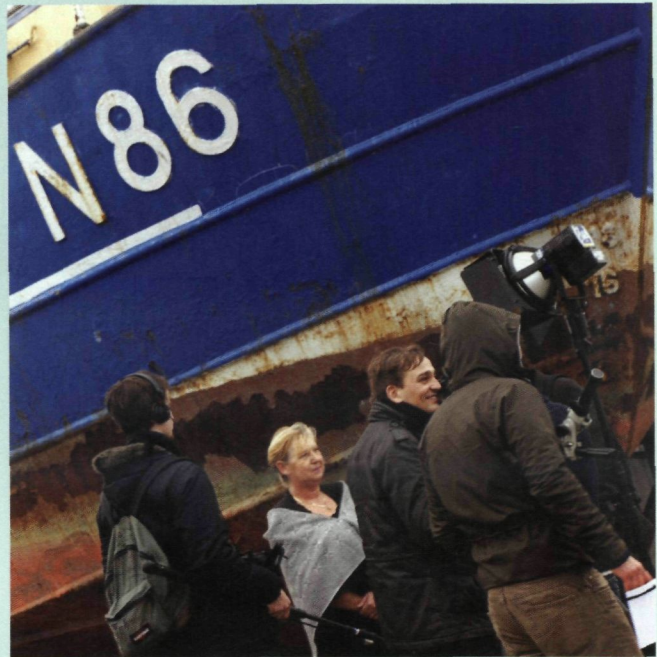
We hebben geluk, want daar komt de O 191 Natascha aangevaren. Om wat extra beeldmateriaal te hebben filmt de ploeg het lossen van de levend verse vis.

Na nog een shot vanuit een van de appartementen op de Visserskaai *fahren* we richting Nieuwpoort. We halen Natascha op – zij heeft een uurtje vrij over de middag – en ze maakt er een heel charmant showtje van. Bijgeloof, tatoeages, haar *schelletje* dat ze mist... ze vertelt het met charme. Met de vissersschepen op de achtergrond, worden weer mooie beelden gemaakt. Om twee uur hebben we een afspraak met Francine, de echtgenote van de Nieuwpoortse reder Charles Beuckels. Als plaats voor de opnamen kiest ze voor de oude Surcouf die daar al jaren staat te verkommeren. Al waait het daar als de ziekte en al is ze helemaal niet warm gekleed, toch wil ze onder geen beding een andere plek voor de opnamen. Een statement? Terwijl Francine haar verhaal doet, komt Charles erbij staan om zijn hart luchten. 'Ssst!' roept de geluidsman, waarop wij wat verderop gaan babbelen. Charles heeft een zwaar oog in de toekomst van 't klein vlootsegment. En het is

niet omdat hij op pensioen is en zoon Rudy het schip heeft overgenomen, dat hij op zijn luie krent kan gaan zitten. De zorgen blijven. Dat is ook dat wat Francine aan de Duitse kijkers vertelt.

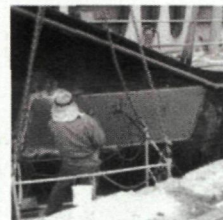
Eindpunt zijn de foto's van Wouter Rawoens bij het visserijmuseum Navigo. Verkleumd, verwaaid en verformfaaid geef ik er uitleg bij. Als dat achter de rug is, vraag ik aan de jonge tolk: 'Ik zie er niet uit zeker?' Hij is eerlijk: 'Maar dat maakt het juist heel authentiek.'

(Tekst en foto's Katrien Vervaele)

Francine Dalle, echtgenote van de Nieuwpoortse reder Charles Beuckels, wil naast de oude Surcouf geïnterviewd worden.

Nieuwbouw
Alle herstellingen,
ombouw en onderhoud

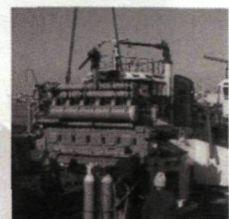

Visserijschepen - Werkschepen
Dienstvaartuigen - Pontons
Motorenrevisies - Mechaniek - Uitlijning
Constructiewerken in staal, aluminium en RVS

Scheepslift 1000 ton (45 x 13,5 x 5,2 m)

Draaiwerk tot 6,30 m TC

Kraanverhuur

Scheepswerf I.d.P. N.V.

Vismijnlaan 5 - 8400 Oostende - Tel. 059-32 18 64 - Fax 059-32 08 13
Tel. na bureeluren: 0477-777 664 - E-mail: info@idp-shipyard.be - Website www.idp-shipyard.be

HARD STUURBOORD, VOLLE KRACHT ACHTERUIT

Outside the Box - In Nederland gooit men het roer om. Er wordt volop gezocht naar alternatieven voor de visserij met grote boomkorvaartuigen, aldus onze correspondent Jacques van Harten. Hij trok de kaaien op en bezorgde ons een reeks artikelen over de nieuwe marsrichting in de Nederlandse visserij. Wordt het visserijroer omgegooid?

'Hard stuurboord, volle kracht achteruit' is een noodmanoeuvre dat veel hectiek met zich meebrengt en meestal maar uitgevoerd wordt om een ramp te voorkomen.

De boomkorvisserij vaart op zo'n ramp af. Het roer moet om! De boomkorvisserij is in zijn huidige vorm nauwelijks nog rendabel. Door steeds slechter wordende bedrijfsresultaten koerst de platvissector regelrecht af op de ondergang. Stijgende olieprijs, dalende scholprijzen en een hoog brandstofverbruik brengen het water tot aan de lippen van de reders.

Voor de betrokken scheepseigenaren wordt het steeds moeilijker het benodigde geld te lenen bij de bank. Want ook die bankiers weten het: de huidige boomkorvisserij gaat slechte tijden tegemoet en dus zien de reders zich gedwongen door te varen met hun (te) veel brandstof slurpende schepen, een vicieuze cirkel is het.

Pogingen om met de in gebruik zijnde schepen (maar nu toegerust met de nieuwe elektrische pulsvismethoden) het neergaande tij te keren, geven nog geen zicht op redding. De proeven met de pulsvisserij zijn weliswaar positief, maar verkeren nog steeds in een experimenteel stadium. En laat ons niet vergeten dat deze nieuwe vorm van vissen nog altijd bij wet verboden is en alleen maar experimenteel mag uitgeoefend worden. Definitieve goedkeuring van Brussel is nog lang niet zeker. Buurlanden opperen met regelmaat bezwaren tegen deze visserij. In China werd de pulsvisserij op garnalen wegens overbevissing al weer verboden.

Wat te doen?

In het segment van de grote kotters is het aantal Nederlandse schepen de laatste zeven jaar al met 40% gedaald. Dat heeft niet geleid tot herstel van de rendementen. Tijdens de afgelopen jaren waren de resultaten voor de boomkorvisserij overwegend verliesgevend, onder andere door lage visprijzen, hoge brandstofprijzen of een combinatie van beide. Voor de vissersfamilies betekent dat voortdurend interen op het eigen vermogen: inleveren op én inkomen én op vermogen. Bij het voortdurend achterblijven van rendement zullen investeringen in (duurzame) vernieuwing uitblijven. Op de langere termijn is dat voor

de visserijbedrijven ook niet vol te houden. Een rigide herstructurering is dus nodig om duurzamer te opereren én om de negatieve rendementen van de familiebedrijven te keren. Wie binnen de bestaande kaders blijft denken kan de problemen niet oplossen. Het is tijd voor een grensverleggend initiatief. Een verantwoorde duurzame (ook economische verantwoorde) transitie van de platvisvisserij is een heilig 'moeten' voor de sector geworden. Het roer in de boomkorvisserij moet dus definitief om, de motor moet in zijn achteruit!

De nieuwe koers is intussen bekend geworden. Het Nederlands rapport 'Masterplan Duurzame Visserij' dat in een in februari 2012 gepubliceerd werd geeft aan welke kant het op moet met de platvisvloot.

Kort samengevat: *totale vernieuwing van de visserijvloot; de nieuwe schepen moeten substantieel kleiner en moeten worden gebouwd volgens de laatste ontwikkelingen op het gebied van energiezuinige schroeven en onderwaterschepen; modulaire eenvormige (kostenverlagende) bouw van schepen; multi-purpose schepen. Met geringe wijzigingen moeten met dezelfde schepen meerdere visserijtaken kunnen worden bedreven. Ook moeten de schepen andere dan visserijtaken kunnen uitvoeren; het vermogen op de schroef moet met minstens 50% omlaag; beter dan één hoofdmotor zijn drie kleinere motoren die dynamo's aandrijven voor de stroomvoorziening voor de voortstuwing; op de kortst mogelijke termijn overschakelen op LNG (aardgas) of schonere CO2 arme dieselolie; het totaal van deze vernieuwingen moet goed zijn voor ruim 70% besparing op brandstofkosten; kleinere bemanning (vier in plaats van zes); zo mogelijk (afhankelijk van Brusselse goedkeuring) toepassing van de nieuwste duurzame (puls) vangstechnieken.*

De visserij op de Noordzee zou hiermee een nieuwe toekomst tegemoet kunnen gaan en visserijbedrijven zouden weer economisch rendabel worden.

B.V.B.A. S & S

Jofra Shipping & Trading

Postbus 51 • B - 9060 Zelzate

Tel: +32 (0) 9 361 00 04 • Fax: +32 (0) 9 360 60 04

GSM: +32 (0) 477 952 450

E-mail: jofra.jan@gmail.com

Web: www.bvba-sens-jofra.be

- Aan- en verkoop van alle visserijschepen
- Aan- en verkoop van alle motoren / koppelingen
- Alle toelieferingen / reparaties
- Inbouw van alle merken motoren en koppelingen
- Tevens uw adres voor al uw sloop- en saneringsschepen

Urk

Het plan komt van Urker Klaas-Jelle Koffeman, door en door een visserman. Zijn voorouders visten al op de vroegere Zuiderzee en al sinds zijn achtttiende werkt hij in het familiebedrijf. Als kok begonnen werkte hij zich op en sinds twaalf jaar vaart hij als schipper op de FD 281 Kornelis-Jan, een fly-shooter.

Het schipperen is Klaas-Jelle niet genoeg. Fotograferen, jagen, golfen en schrijven vullen zijn vrije tijd. Een breed georiënteerd man dus, die het denken niet laten kan.

Dat het met de boomkorvisserij steeds minder goed gaat, doet hem als visser pijn en dat zijn sector dan ook nog eens door NGO's wordt weggezet als vervuilende visverslinders stoort hem in hoge mate. Heeft de visserij de afgelopen jaren niet drie saneringsronden overleefd? Zijn de vissers inmiddels niet met lichtere motoren gaan varen? Zijn die vissers niet voortdurend bezig met aanpassingen aan het vistuig om zo bij te dragen aan een gezonde visstand en een beter milieu? Juist de visserman heeft het meeste baat bij een schone zee!

Gedachten en mogelijkheden om tot een gezonde platvissector te komen, werden in de loop der tijd door Koffeman op papier gezet en steeds duidelijker geformuleerd. Hij activeerde netwerken, bundelde krachten en bewerkte instanties. In 2010 verscheen de eerste rapportage over het 'Masterplan Transitie Visserijvloot (fase 1)'. Het was een eerste aanzet en betrof een positieve rapportage over een haalbaarheidsonderzoek. Hierin participeerden zes partijen: de kenniskring Slim Ondernemen (Koffeman maakte daar deel van uit); GIBO groep Accountants en Adviseurs; WUR Landbouw Economisch Instituut; Scheepsbouw Nederland; Gemeente Urk en het Visserij Innovatie Platvorm.

Voorlopig opteert het in februari 2012 uitgekomen 'Masterplan Duurzame Visserij (fase 2)' voor een pilotship om te onderzoeken of de beoogde nieuwe ontworpen vissersschepen een betere exploitatie mogelijk maken. Maar er wordt ook vooruit gekeken naar een complete vernieuwing van de Urker vloot. Uitbreiding van het transitieplan naar de landelijke en zelfs de Europese vloot wordt daarbij niet uitgesloten!

Oude Urker tijden.

De haven van Urk is al lang niet meer bereikbaar en daarom meren de Urkers na de vangst af in Noordzeehavens. Met vrachtauto's wordt de gevangen vis van daaruit naar hun eigen visafslag op Urk gereden.

Op Urk... zo heet het nog steeds. Vroeger was Urk een eiland in de Zuiderzee. Ook in die tijd was de visserij al omvangrijk. Innovatief waren de Urkers toen overigens ook al. Ansovis (familie van de haring en de sardine) werd vanaf begin mei in de Zuiderzee gevangen en dit gebeurde traditiegetrouw met de kuil. Urkervissers bedachten in 1883 een andere vangstmethode. Zij plaatsten 'schakelnetjes' die aan ankertjes bevestigd werden en hun vangsten logen er niet om!

Toen in 1927 begonnen werd met de afsluiting van de Zuiderzee (de aanleg van de Afsluitdijk), wist iedereen het zeker. Het was gedaan met de visserij op Urk. Immers, het zoute water van een afgesloten Zuiderzee zou brak of zoet worden. De visstand zou drastisch verkleinen, helemaal verdwijnen of totaal veranderen.

Urkers zijn echter nooit voor één (dijk)gat te vangen. Zij pasten hun schepen aan en weken uit naar de Noordzee. Urkers zijn vissers... en dat blijven ze!

Innovatie stond altijd voorop. Zo werden bijvoorbeeld in 2004 de eerste testen in de pulsvisserij gedaan door de Urker boomkorkotter 'Lub Senior' (UK 153). Het schip werd daartoe uitgerust met twee pulstuigen en extra liertrommels voor elektrische voedingkabels.

Ook nu plaatst Urk zich weer volop in de schijnwerpers met het 'visserij vernieuwende' plan van Koffeman. De realisatie

ervan wordt steeds realistischer. Het onlangs uitgekomen haalbaarheidsonderzoek, het hoger vermelde 'Masterplan Duurzame Visserij 2e fase' toont dat er een groot draagvlak voor bestaat bij bestuurders en politici. Een aantal ondernemers en andere 'stakeholders' hebben al in de vorm van participaties financiën ter beschikking gesteld. Ook door de overheid werd er al geld gereserveerd. De bouw van een proefschip moet tonen of aan de verwachtingen voldaan kan worden.

Jacques van Harten

(Vervolgt: volgende maand presenteren we de bouwtekeningen van nieuwe alternatieve schepen.)

De Urkervloot in IJmuiden. Links de trawlers.

Urker vissers

Urk heeft in de Nederlandse visserijgeschiedenis een grote rol gespeeld, misschien wel de hoofdrol. Momenteel heeft Urk de grootste vissersvloot van Nederland, zeker als we daar de 'vlagkotters' bij rekenen. Tevens heeft Urk een uitgebreide eigen visverwerkende industrie.

CREVITS

**IMPORT - EXPORT - ALLERLEI KETTINGEN EN KETTINGMATTEN
ANKERS - HERBRUIKBARE MATERIALEN - VISSERIJBENODIGDHEDEN
RUBBER BOLLEN EN RUBBER RINGEN**

Marcus Gerardsstraat 12, 8380 Zeebrugge. Tel.: 050 54 48 33

Kotterstraat 42, 8380 Zeebrugge. Tel.: 050 54 45 85

Ankerstraat 20, 8400 Oostende. Gsm: 0475 30 39 87

Fax: 050 54 79 11

Telefoneren vanuit Nederland: +32 50 54 48 33

Ministers, Europese ambtenaren en delinquenten

Naar waarheid uitgesproken, ik voel mij nog altijd goed genoeg om voort te doen, dus begin ik met goeie moed aan een nieuw jaar. Er werd geen verandering gebracht in de vaartbeurt-regeling en de Rijksvisserijschool van Heist neemt de taak op zich om de verdeling en de verslagen van de vaartbeurten van alle scholen op te maken. We weten nu dus ook voor het ganse schooljaar welke groep we meekrijgen, zonder daarbij pottenkijkers aan boord te moeten krijgen.

Radioactief

We krijgen een bijkomende taak waarbij een groep biologen uit de universiteit van Leuven vier jaar lang om de twee weken het zeewater zal onderzoeken en dat op 8 stations langs de kust.

Het team van wetenschappers bestaat uit vier personen, twee mannen en twee vrouwen, die stalen nemen. De waterstalen (van op de bodem, het oppervlak en daar tussenin) werden na opname onmiddellijk onderzocht op de aanwezigheid van radioactiviteit. Verdere ontleding gebeurde in Leuven.

Al snel werd vriendschap gesloten met de groep, die steeds uit dezelfde personen bestond. Wij aanvaardden geen enkele vergoeding voor die bijkomende taak, maar vroegen wel de resultaten te krijgen van de metingen. Op één van die onderzoekdagen kreeg ik 's avonds laat een telefoontje met de vraag of we ons niet vergist hadden bij de positie van station vier (aan de Scheldemonding). Ik kon enkel bevestigen dat de positie correct was. De radioactiviteit bleek er te pieken wat voor ongerustheid zorgde.

Bij volgende metingen werd het alleen maar erger. Het resultaat was alarmerend maar werd niet vrijgegeven en zelf kreeg ik zwijgplicht opgelegd. De verhoogde radioactiviteit op station vier is nooit verklaard geworden en het is in de doofpot terecht gekomen. In Frankrijk werd er in die periode wel een waarneming van verhoogde radioactiviteit gepubliceerd, maar de Belgische media hebben het bij mijn weten nooit opgemerkt.

Wij, vissers, konden zonder dat wetenschappelijk onderzoek ook zelf waarnemen dat er iets aan de hand was: rauwe plekken op de rugzijde van platvissoorten en een snelle daling van de aanwezigheid van vissen op die plaatsen.

Praktijk

Het schoolschip levert goeie resultaten op. De leerlingen worden het werk gewoon en bij minder goed weer blijven de jongens al beter te been en ze beginnen hun taken te kennen: gescheurde netten boeten, touwwerk splitsen en staaldraad. Zowel vaartlopend als aan de korre krijgen twee gasten een wacht van één uur in het stuurhuis. Uitkijken, kaartlezen, sturen, radarwaarnemingen, dieptemeter volgen, het beluisteren van de kuststations. Ook het wachtlopen in de machinekamer, onder begeleiding van onze machinist, levert goede resultaten op. De machinekamer is immers een plaats waar de maten en de geur licht voor zeeziekte zorgt en de jongens leren hoe ze ermee om moeten gaan.

Ook de vaartbeurten in de paasvakantie vallen in de smaak, want de hoeveelheid deelvis is dan al eens groter dan gewoonlijk (20 kg per man) en de jongens kunnen ermee al eens een frank drinkgeld verdienen. Ook dat is een aanmoediging, zo horen we van de leerlingen.

Hoog bezoek

Zelfs premier Wilfried Martens wilde een vaarbeurt meemaken, en dat op een zaterdag. Het was een prachtige dag in mei. Een groep van acht personen vergezeld hem. Martens wou met de hengel naast een wrak vissen. Bij het wrak zou een uur gehengeld worden. Nieuwsgierig wachten we af en kijk, nog maar net had hij een lijntje uitgewooid en hij had al beet: een kabeljauw van vier kg! We deden er nog een trek met de korre bovenop en we togen huiswaarts. Op de terugreis toonde Martens grote belangstelling voor alle instrumenten op de brug. In een half uur tijd leerden we de eerste minister het vaartuig te besturen, wat nogal goed lukte. Wel, dachten we, als hij ons land even goed leidt, zal het goed zijn.

In de loop der jaren zijn er nog wel merkwaardige passagiers ingescheept. Een Vlaamse cineast heeft de hoge ambtenaren gefilmd die mee aan boord waren. Een studente uit de filmschool

van Brussel maakte een film aan boord, een drama met de bemanning als figuranten. Het verhaal toonde een jongen van veertien die visser wilde worden. Zijn moeder verzette zich ertegen, want zijn vader was op zee gebleven. Maar de jongen hield vol. Op zijn eerste reis sloeg hij in een storm overboord en werd nooit meer teruggevonden.

Ja, het schip voer regelmatig op zaterdag uit met een groep van maximum twaalf gasten. Een groep hooggeplaatste ambtenaren van de EEG (twee Duitsers, twee Luxemburgers, twee Hollanders, twee Denen, een Ier, twee Fransen en een Noor) maakte het daarbij al te bar. We hadden de gewoonte om de dag voor de inscheping een flinke portie vis achter te houden. Deze werd dan tijdens de vaartbeurt door de motorist in de pan gelegd. Het werd ook die keer een echte smulpartij, maar die ambtenaren namen er iets te veel drank bij. Er kwam ruzie van en de machinist kwam me waarschuwen. Ik begaf mij naar het achterschip en kwam daar juist op tijd toe om twee vechtersbazen te scheiden. Om erger te voorkomen nam ik alle drank in beslag, stopte ze in een vismandje en nam het mee naar de brug. Ik dreigde ermee alle voorraad over boord te gooien als er nog geruzied werd. Enige tijd later kwam een van die ambtenaren de drank opeisen. Ik zei dat hij die kon krijgen nadat we aangelegd hadden. Hij zou klacht neerleggen bij het bestuur van 't Zeewezen. Nooit meer iets van gehoord. Ondertussen wisten zij zich wel waaraan zich te houden op het schoolschip. Later kwam de Ierse ambtenaar nog eens aan boord en hij wist me te vertellen dat er nogal wat belangrijke beslissingen genomen werden op die braspertij. Na vijf jaar kregen we er een nieuwe taak bij. Het werkschip van het proefstation (thans ILVO) was oud en uit de vaart genomen. Na wat aanpassingswerken kon de O 29 die taak er wel bijnemen. Er werd een sonar geplaatst, op de netten kwamen trekmeters en spreidingmeters. De meeste personen van het proefstation kenden wij allang zodat dit geen enkel probleem vormde. Al na enkele maanden voelden wij dat de mensen van het ILVO in hun nopjes waren met de Broodwinner en de samenwerking verliep voorspoedig. Zo stilaan kreeg het schoolschip goede naam in heel de visserij.

Leerlingen

In de loop van de jaren merkten we dat er minder leerlingen aan boord kwamen. Het begon met de slooppremies. De vergoedingen waren groot en er was geen verplichting tot nieuwbouw. Veel bejaarde reders zagen daarin een kans om hun schip uit de vaart te nemen. Jammer want vele van de gesloopte schepen hadden nog vele jaren kunnen meegaan. De vissersvloot werd kleiner. Het aantal leerlingen nam af en de scholen moesten fusioneren. Ik had nooit gedacht dat ik zoiets zou meemaken. Neen, de toekomst zag er niet rooskleurig uit. De Nieuwpoortse vloot werd zeer klein en in Oostende was het al niet veel beter. Enkel Zeebrugge vernieuwde zijn vloot met grote boomkorvaartuigen.

Dat het niet allemaal brave mensen zijn die aan boord kwamen, bleek toen we te maken kregen met een inbraak. De reserve

André Van Craeynest

(° Heist 14 juni 1922 - † Nieuwpoort, 24 mei 2008)

was gedurende elf jaar schipper aan boord van de O 29 Broodwinner, het schoolschip van de visserij. Zijn onderwijstaak begon in 1970 wanneer de O 29 door de overheid voor een jaar gecharterd wordt. Van Craeynest bleef uiteindelijk elf jaar gezagvoerder aan boord en de Broodwinner vaart vandaag nog altijd als schoolschip. Anno 2012 is het schip aan zijn 40ste schooljaar toe.

Patrick Van Craeynest, zoon van André, is de memoires van zijn vader aan het verzamelen. Verleden maand publiceerden we er in dit blad een deel van en we leerden daarin hoe de bemanning van de O 29 ingewijd werd in de opleiding van jongeren. Vandaag presenteren we u het tweede deel over deze pioniersdagen.

aan scheepslantaarns werd gestolen en ook het kompas was verdwenen. Wat die ongenode gasten niet wisten was dat er binnen in die luchters een registratienummer stond. Toen de daders de koperen lichten in een winkel in Wenduine aanboden, werden ze geklist. Zewerden in Ruiselede geplaatst. Over Ruiselede gesproken. We kregen ook jonge delinquenten mee die aan boord gebracht werden door de politie. Ze zouden zodoende de kans krijgen om zeebenen te krijgen. Ze pochten dat ze om het even welke auto konden openbreken. Terug aan wal vroeg zo'n kerel een stuk ijzerdraad en toonde ons hoe hij daarmee inderdaad in een paar minuten tijd een auto open maakte. Dat was nog eens wat anders dan een oogsplits maken!

Intussen was ik de zestig gepasseerd en vond ik het welletjes. Toch werd mij op de jaarlijkse bijeenkomst van de beheerders gevraagd er nog een extra jaar bovenop te doen, omdat ze van plan waren bokken te plaatsen op het schoolschip en zodoende ook de praktijk van de modernere vistechnieken

aan te leren. Die taak heb ik ook nog op me genomen. Ik vergeet nooit de blik van de werkmeester toen ik tijdens de verbouwingen de remmen van de gieken voluit opendraaide, waardoor de gieken in een klap naar beneden vielen. 'Wat doe je nu?' riep hij, 'ben je zot?!' Ik repliceerde dat dit in 't echt ook kan gebeuren en dat ik wilde testen of de installatie dat aankon, zeker op een schoolschip waarbij de veiligheid uiterst belangrijk is. En ja, de veiligheid ging bij ons voor alles. In al die jaren is geen enkel zwaar ongeval op 't schoolschip gebeurd.

André Van Craeynest

(Slot)

verzekeringen

VANDEKERCKHOVE - Smets

Dirk en Kris

ING bank

Driftweg 13 - 8450 Bredene

Verzekeringsmakelaar CDV nr 13615
dirk.vandekerckhove@portima.be
kris.smets@vdksmets.be

Tel. 059 33 05 11
Fax 059 32 50 36

Florimond Waeghe overleden

We vernamen het overlijden van oud-visser Florimond Waeghe. De weduwnaar van Yvonne Godrie werd in Blankenberge geboren op 1 juli 1926 en overleed op 24 februari. De begrafenis greep plaats op 3 maart.

Florimond kwam uit een Blankenbergs vissersgeslacht. Ook zijn vader, grootvader en overgrootvader hebben in de sector immers hun sporen verdiend. Zelf kreeg Florimond in 1944 zijn eerste schip onder de voeten. Hij monsterde toen aan als scheepsjongen op de B 68.

In 1949 vaart hij als matroos op een van de visbakken van de NV Motorvisserij op IJsland. Al vlug keert hij weer naar de oosthoek. In 1957 haalt hij zijn schippersbrevet dat hij op tal van schepen te gelde maakt. Voor het laatst vaart hij als matroos aan boord van de Z 501. Op zijn vijfenvijftigste kiest hij voor het laatste zee. Zijn vrije tijd gaat naar de visbakkers. In ons blad werd Waeghe in maart 1994 door Jules De Vocht geïnterviewd. (fv - foto Katrien Vervaele)

Pulsvisserij

In het ILVO in Oostende werd op vrijdag 3 februari een infodag over de pulsvisserij gehouden. Zeventig belangstellenden kwamen er naar de nieuwe ontwikkelingen in de elektrische boomkorvisserij luisteren. In Nederland heeft de methode succes. Daar zijn inmiddels al 42 pulskotters actief in de Noordzee. Ze hebben daarvoor ontheffing gekregen van het Europese verbod op elektrisch vissen.

Vlaamse reders blijken niet erg geïnteresseerd te zijn. Er zijn bij de Rederscentrale wel twintig aanvragen binnengekomen om ontheffen te worden van het verbod op elektrisch vissen, maar veel komen van eigenaars van zgn. vlagschepen, dit zijn Belgische vaartuigen die door Nederlandse ondernemingen uitgereed worden. De terughoudendheid van de Vlaamse reders wordt verklaard doordat 2011 voor de meeste erg lonen geweest is waardoor er weinig animo bestaat om het over een andere boeg te gooien. Bovendien worden er momenteel alleen maar voor de Noordzee ontheffingen verleend, waar Belgische grote boomkorvaartuigen hooguit vier maanden per jaar kunnen vissen. In tegenstelling tot wat in Nederland geldt, liggen de visgronden (en de quota) van de Belgen traditioneel ruim verspreid. Mochten er eventueel vrijstellingen verleend worden voor de westelijke wateren zou de belangstelling wel toenemen, zo werd gezegd.

Z 333 Avatar gedoopt

Op zaterdagmorgen 3 maart werd de Z 333 Avatar van de rederij Marco in Zeebrugge door aalmoezenier Demaeght gedoopt. Het schip vervangt de O 333 Marco die in de nacht van 4 op 5 augustus 2011 voor de westkust van Bretagne gezonken is.

Schipper Tino Amandels en zijn echtgenote Jessie Beernaert kochten daarop in Nederland de tweedehandse GO 4. Ze lieten het schip 2,25 meter inkorten om aan de Belgische wetgeving te voldoen, waardoor het net onder de 38 meter lang is geworden. Scheepsontwerper Herman Jansen tekende het verschil uit en Johan Maes en Ludo Bentein van Bema in Oostende brandden het gat dicht. Huyghebaert uit Lissewege verzorgde de elektriciteit en Nick Roman uit Bredene deed hetzelfde met de schilderwerken. Joël Snauwaert uit Zeebrugge zette de elf meter lange mattenetten met rolslaffen aan boord.

Kevin Despiegelaere herdacht

In de Heitse Sint-Antoniuserkerk werd op zaterdagochtend 10 maart een herdenkingsmis gehouden voor de 20-jarige visser Kevin Despiegelaere.

De jonge visser sprong op zaterdag 4 februari omstreeks 19 uur overboord van de B 462 Vidar. Het schip van de Knokse rederij Shannon bevond zich toen op zo'n twintig mijl van de Britse kust. De bemanningsleden gooiden nog een reddingsboei, maar die wilde of kon Kevin niet meer vastpakken. Ondanks een uitgebreide zoekactie van de Britse kustwacht en de bemanning van de Vidar werd zijn lichaam niet teruggevonden.

Enkele vrienden van Kevin kwamen tijdens de herdenking teksten voorlezen. Kenneth: 'Kevin was een keiharde werker en beresterk.' Lisa: 'Ik koester de vele grapjes die we samen hebben uitgehaald. Zijn glimlach zal ik nooit meer vergeten. Kevin stond altijd klaar om ons te helpen. Na zijn verdwijning is de tijd blijven stilstaan.' Het lichaam van Kevin Despiegelaere werd nog niet teruggevonden.

Brand op de Z 596

Op 15 maart brak er brand uit aan boord van de Z 596 De Zwerver. Het schip van de rederij Deo Volente (familie Casier) lag op dat moment drie dagen werkloos tegen de Hendrik Baelskaai te Oostende. De brand is wellicht ontstaan in het plafond van de kombuis, waar elektrische kabels lopen. Wellicht is kortsluiting de oorzaak. Er is schade aan de loopbrug, kombuis en de slaapruimtes.

PromoVis laat film maken

PromoVis, de vereniging die in Nieuwpoort de verse vis promoot, heeft de aloude traditie van de Nieuwpoortse Visbakkers in ere hersteld. De organisatie kocht daarvoor nieuw materiaal aan. Promovis zal ook een film laten maken over de plaatselijke visserij. Die zal te zien zijn voor bezoekers van de vismijn. 'In de film laten we de verschillende innovaties zien, maar er is ook heel wat aandacht voor het ecologische en sociale luik.' Zegt Romeo Rau, voorzitter van Promovis. (foto JoC)

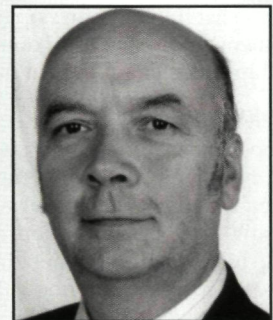

ZEEVISSERS - VISBEWERKERS
- HAVENARBEIDERS - ZEELIEDEN EN BINNENSCHIPPERS
VOOR AL UW PROBLEMEN

WENDT U TOT DE

Zeemansbond A.B.V.V.

Ivan Victor
Federaal secretaris
zeeverij

Nieuwpoortsesteenweg 98,
8400 OOSTENDE.

T 059 55 60 85

F 059 70 51 33

E-mail:

Ivan.Victor@btb-abvv.be

R. Vermote:
gewestelijk secretaris

0476 23 40 28

Heiststraat 3

Zeebrugge

Tel.: 050/54 47 15

Fax: 050/54 42 53

E-mail:

renaud.vermote@btb-abvv.

Een dubbelinterview: Jan Vanroose ontmoet Johan Smalle

De Oostendse Oosteroever heeft een uniek karakter.

Het heeft enige voeten in de aarde gehad om Johan Smalle (°1961) en Jan Vanroose (°1952) samen rond de tafel te krijgen. Vanroose was vragende partij, Smalle daarentegen hield wantrouwend lange tijd de boot af. Maar we bleven aandringen. Met resultaat.

Smalle is sinds 1986 zelfstandig architect en kocht in 2005 de teloorgegangene ijsfabriek Everest op de Oostendse H. Baelskaai. Hij renoveerde het pand en maakte er een merkwaardig mooi kantoorgebouw van. Hij slaagde erin tegelijk de eigenheid van de site te behouden. Hij vertegenwoordigt de vzw Oosteroever⁽¹⁾ die het karakter van de wijk in stand wil houden. Vanroose heeft er een loopbaan in en rond de SPa opzitten en is nu voorzitter van die partij in Oostende, die een zeg maar spectaculaire ontwikkeling van hetzelfde gebied nastreeft.

Jan Vanroose (voorzitter SPa Oostende) en Johan Smalle (architect met kantoor op de H. Baelskaai) gaan met elkaar in debat over de toekomst van de Oostendse Oosteroever.

Beiden zijn het erover eens: de Oostendse Oosteroever is een unieke plek waar zee, strand, duinen, erfgoed, haven en visserij verstrengeld aanwezig zijn. Het gebied is wat men noemt 'een opportuniteit'. Waar beiden het ook over eens zijn is dat het gebied al te lang verwaarloosd werd.

Vanroose: *In het verleden waren de initiatieven teveel op aparte doelen gericht. Het gebied werd als ontwikkelingsmogelijkheid voor de haven gezien of als het exclusieve terrein van de visserij of als gebied waar de stad kon uitbreiden of als natuurgebied... Gevolg was dat het gebied al te eenzijdig benaderd werd, waardoor die*

benadering ook telkens weerstand ondervond vanwege de andere componenten.'

Smalle: *'Momenteel ontbreekt een plan en een duurzame visie. Iedereen denkt hier zijn ding te kunnen doen maar dan zonder respect voor het unieke karakter van de wijk. De Oosteroever is, zonder overdrijven, uniek in Vlaanderen. De authenticiteit van de Oosteroever omvat elementen zoals erfgoed, maritieme infrastructuur, bouwstijlen, maar ook een sociale en economische dynamiek die o.a de scheepswerven met zich meebrengen, de visoverwerking, maritieme activiteiten en tradities en zo meer.'*

Vanroose: *'Deze site heeft inderdaad een ongelooflijke potentie. Stedenbouwkundige specialisten speken zelfs over een unieke site in Europa. Het masterplan, waarvan Johan Smalle terecht zegt dat het nu ontbreekt, komt er wel degelijk. In opdracht van het Vlaamse Gewest maakt het Nederlandse bureau Palmhout⁽²⁾ zo'n masterplan; een totaalvisie waarin overigens veel zaken uit het verleden opgenomen kunnen worden. Dat plan moet klaar zijn op 30 maart.'*

Smalle: *'Palmhout is een Nederlands bureau. Hoe goed kennen die mensen de wijk eigenlijk? Wij hebben hier nog niemand van dat bureau gezien om ons te vragen wat wij ervan denken. Volgens ons is het absoluut nodig om overleg en communicatie met alle verantwoordelijken en belanghebbenden te organiseren. Het akkoord vanwege de publieke opinie is een absolute noodzaak om zo'n project tot een goed einde te brengen.'*

Vanroose: *'Laat ons wachten tot we zien wat het bureau voorstelt. We kunnen niet discussiëren over iets dat we niet kennen. Daarna is er voldoende tijd voor overleg, correcties enzovoort.'*

Intussen heeft het spectaculaire bouwproject van de bouwgroep Versluys, op de site H. Baelskaai 12 zoveel commotie veroorzaakt dat de bouwplannen opgeborgen werden, of beter gezegd verplaatst werden in de richting van de Victoriaalaan waar de bouwgroep zelfs een nog groter gebouw zou neerpoten.

Woongebied

Er is overigens ook al een andere projectontwikkelaar in de weer die op de Oosteroever nog een toren wil neerzetten, maar dan tussen de Fortstraat en de kop van de Liefkemoersstraat. Moeten die plannenmakers eigenlijk niet wachten tot wanneer het Nederlandse bureau het masterplan ontwikkeld heeft? En nog een vraag: Is het wal nodig om op de Oosteroever een woongebied te creëren?

Vanroose: *'Uiteraard moet het gebied klaargemaakt worden om nieuwe bewoners te ontvangen. Oostende ziet de jonge gezinnen al te veel naar de buurgemeenten uitwijken en de bevolking van de stad veroudert. Een stad moet daar een antwoord op zoeken. Net zoals dat*

het geval is voor een bedrijf geldt ook voor een stad: wie niet vooruit gaat, gaat achteruit. Op de terreinen van het industriepark Plassendale werken veel jonge mensen. Die moeten de mogelijkheid krijgen om in de stad te wonen. Die mensen moeten dus ergens plaats vinden. Het gebied Oosteroever is daar uitermate geschikt voor.'

Smalle: 'Ja maar, een tabula rasa als oplossing voor de verloedering (die overigens in de hand gewerkt werd) kan niet de nieuwe stimulator zijn. Bij de ontwikkeling van een nieuw stadsdeel moeten eerst alle karakteristieken (op economisch, sociaal, cultureel ...vlak) gekend zijn en in kaart gebracht worden. Akkoord dat hier plaats is voor nieuwe woningen, maar de bouw ervan moet eerder gezocht worden in kleinschaligheid, in een samenwerking tussen de huidige eigenaars en kleine ontwikkelaars. Het is onmogelijk dat bouwpromotoren deze ontwikkeling gaan leiden, want die gaan geen respect tonen voor de karakteristieken en de authenticiteit van de site. Dat kan alleen als de nieuwe bestemming niet vooropgesteld wordt aan wat er nu al is.'

Het eerst voorziene nieuwbouwproject op de site Baelskaai 12 riep zoveel tegenstand op dat de initiatiefnemer het plan weer in de schuif stak.

Vanroose: 'Zelf wil ik me niet uitspreken over een of ander bestaand bouwplan. Is er op de Oosteroever al dan niet plaats voor hoogbouw? Smaken en 'goesten' verschillen. Wat ik wel weet is dat het Vlaamse Gewest hoogbouw stimuleert en ja, het is van het Vlaams Gewest dat het geld moet komen om de Oosteroever herin te richten. Moeten we tegen de komst van luxeappartementen zijn? Vast staat dat er daarnaast ook wel sociale appartementen zullen komen. Het Vlaamse Gewest zal alleen maar geld vrijmaken voor de site als er een mix komt waarin zowel diverse woonzones, havengebonden activiteiten, visserij en natuur harmonisch met elkaar verbonden worden.'

Smalle: 'Intussen worden de gronden die ingetekend werden als woonzone wel opgekocht door immobielkantoren. Toeleveranciers van de visserij worden door de immosector met lucratieve voorstellen

benaderd, ha ja, want hun waardeloze industriegrond wordt opeens opgevaardeerd tot bouwgrond. Sommigen happen toe, anderen wachten af tot de prijs stijgt, nog anderen denken dat ze onteigend zullen worden. Maar daardoor valt het bestaande weefsel natuurlijk wel uiteen. Als je de ziel uit het gebied trekt, dan vervalt natuurlijk ook de waarde van dit unieke gebied.'

Vanroose: 'Daar tegenover staat dan weer dat er tot nu toe nog niets gebeurd is dat een globale aanpak in de weg staat.'

Visserijdok

Uiteraard vragen we de twee ook naar het al dan niet geplande dempen van een deel van het Visserijdok.

Jan Vanroose: 'Laat ons zeggen dat de urgentie om een deel van dat dok te dempen inmiddels weggevallen is. Het plan mag bestaan, maar het is helemaal niet zeker dat het uitgevoerd wordt. De haven had enige jaren geleden een grote behoefte aan plaats om de toenemende containertrafiek op te vangen. Inmiddels hebben we kunnen zien dat er alweer een einde gekomen is aan die toenemende trafiek. Intussen groeit het bewustzijn dat de handelshaven van Oostende nooit een haven ter grootte van de Noord-Franse havens of Zeebrugge zal worden. Daarom heeft men ook beslist om alles op de ontwikkeling van de voorhaven te zetten.'

Johan Smalle: 'Het heet nu dat het Visserijdok niet gedempt wordt... tenzij het nodig mocht blijken omwille van visserijgebonden activiteiten. Ik vraag me af wat men daarmee wil zeggen. Wanneer ik hoor dat de Vlaamse Visveiling van plan is een nieuwe vismijn te bouwen, dan weet ik nu al dat het niet kan op de beschikbare grond, want transporttechnisch heeft men een bredere plaats nodig, op de strook grond moeten af- en aanrijdende vrachtwagens voldoende plaats hebben en die is er nu niet. Is het de bedoeling om een deel van het dok te dempen om die bijkomende plaats te creëren? Wil men de

Achteraf werden de meningsverschillen bijgelegd onder het nuttigen van een goed glas wijn.

SCHILDERWERKEN ROMAN

Ploegstraat 36
8450 Bredene

TEL 0477/43 40 14
nick.roman@telenet.be

Arkprijs Vrije Woord voor Peter Holvoet-Hanssen

De Arkprijs van het Vrije Woord wordt in 2012 aan de dichter Peter Holvoet-Hanssen toegekend. De laureaat is geen onbekende voor de lezers van Het Vrije Visserijblad (HVVB). Al verschillende jaren verzorgt hij in ons tijdschrift de poëzierubriek 'Uit de bibliotheek van Neptunus'.

Daarnaast heeft hij al verschillende keren opgetreden in het kader van 'Het zingende zand', een los-vaste groep rond HVVB, die literatuur op het podium brengt die met visserij en zee te maken hebben.

Peter Holvoet-Hanssen die tot voor kort stadsdichter van Antwerpen was, publiceerde onlangs nog 'Antwerpen / Oostende', waaraan ook Jo Clauwaert, vormgever en fotograaf van HVVB, meewerkte. Het boek is inmiddels al aan zijn tweede druk toe.

De Arkprijs van het Vrije Woord is een symbolische prijs die in 1951 in het leven werd geroepen door Herman Teirlinck en de redactie van het Nieuw Vlaams Tijdschrift om te verhinderen dat ideologische bekrompenheid de vrijheid van meningsuiting en denken zou inperken.

Hij wil die personen voor het voetlicht brengen die zich actief inzetten voor de vrijheid van denken. Er is geen geldbedrag aan verbonden.

De namen van de laureaten worden gegrift in een kunstobject dat wordt bewaard in het Archief en Museum voor het Vlaamse Cultuurleven (AMVC) in Antwerpen. Tot de laureaten behoorden in het verleden o.a. Hugo Claus, Paul Snoek, Jef Geeraerts, de Internationale Nieuwe Scene en David Van Reybroeck.

De Arkprijs wordt in juni aan Peter Holvoet-Hanssen overhandigd.

Dag der zeelieden en Vissers hulde in Oostende

Op Paasmaandag, 9 april organiseert Oostende weer de traditionele Dag der Zeelieden en Vissers hulde. Het programma ziet er enigszins anders uit dan vorige jaren. De bloemenhulde grijpt om 11,30 plaats aan het museumschip O 129 Amandine. Die hulde wordt om 10,30 u (een half uur later dan vroeger) voorafgegaan door de vissersmis in de Petrus- en Pauluskerk. Het vrijzinnige bezinningsmoment in de Geuzetorre (Kazernelaan 1) werd dan weer vervroegd en start dit jaar om 9,15 uur. Een en ander werd aangepast om de burgemeester toe te laten op de twee bijeenkomsten aanwezig te zijn. Opmerkelijk is dat bij die gelegenheid in de Geuzetorre voor het eerst een nieuw Visserslied ten gehore gebracht wordt. De tekst is van HVVB-uitgever Flor Vandekerckhove en de muziek werd gecomponeerd door Marc Celis. Het lied wordt in vier stemmen gebracht door het koor Sibaris.

We zijn blij u al hierbij de tekst te kunnen meedelen:

*Wij zijn de laatste jagers,
De watergeus vaart met ons mee.
Wij zonen van de kapers,
Ons jachtveld is de zee.
Wij gaan nog wel een tijdje mee,
We stoppen pas als ouwe pee.*

*Wij breken door de golven,
We varen met ons noodlot mee.
Ons ruim onder de vangst bedolven,
Klieven we door de hoge zee.
Wij gaan nog wel een tijdje mee,
We stoppen pas als ouwe pee.*

*We lachen met de landman,
Die wil wel graag eens met ons mee.
Terwijl hij tegen de zee niet kan
En die al beu is na een dag of twee.
Wij gaan nog wel een tijdje mee,
We stoppen pas als ouwe pee.*

*Ons klein krijgen, dat doen ze niet!
De zee voor ons; het land voor 't vee!
Wij blijven gaan voor tong en schol en griet
En stoppen pas als ouwe pee.
Wij gaan nog wel een tijdje mee,
We stoppen pas als ouwe pee.*

VANQUATHEN - LOMBAERTS - EGGERMONT Advocatenassociatie

Georges VANQUATHEN
Jean-Luc LOMBAERTS
Marijke EGGERMONT

Invalidenlaan 14
8301 Knokke-Heist

Tel. 050 51 43 43
Fax 050 51 03 06
G.S.M. 0475 68 00 69

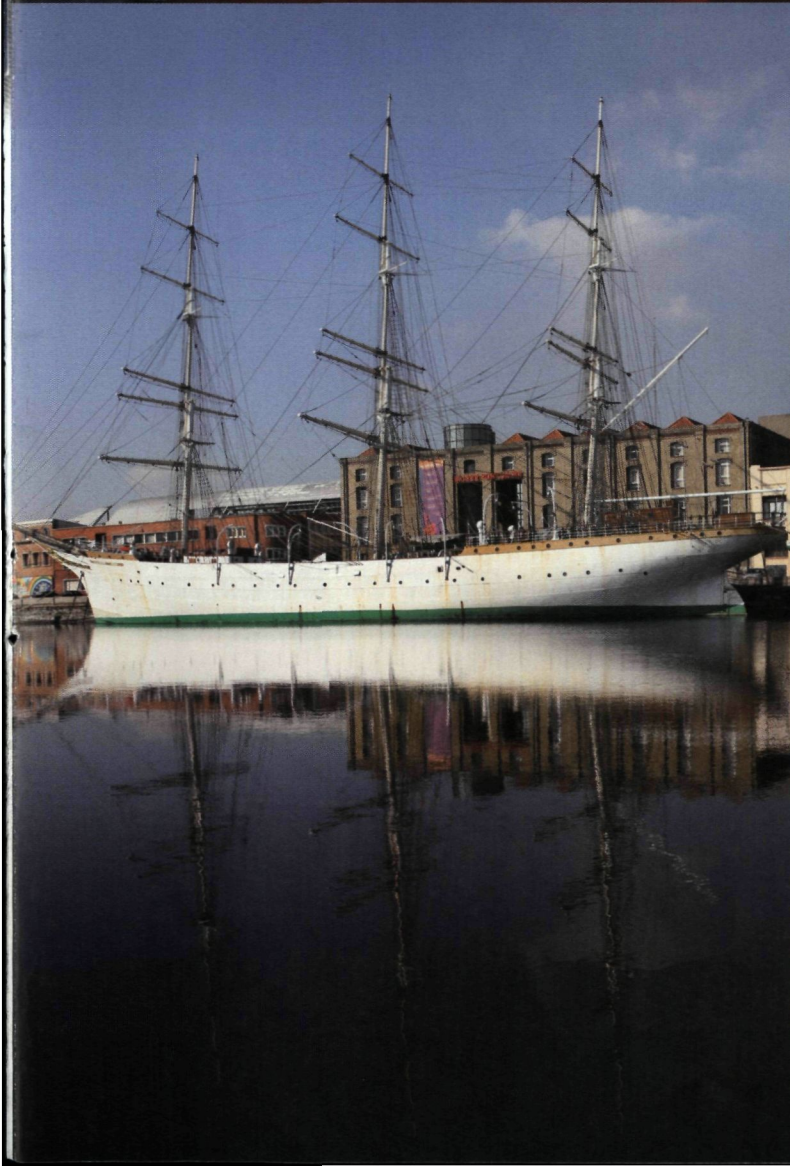

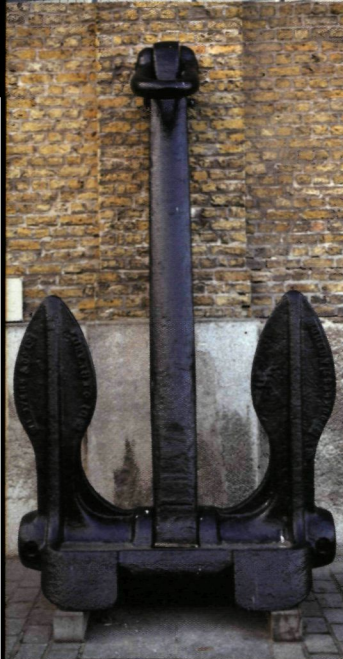
- Visserijreglementering
- Maritiem recht
- Handels- en vennootschapsrecht
- Faillissementsrecht
- Bouwrecht en contracten
- Huurrecht: handel en privaat
- Verkeersrecht
- Invorderingen
- Familierecht

E-mail info@vanquathemenpartners.be

Het leven zoals het is:
MUSEE PORTUAIRE
Duinkerke (FR)

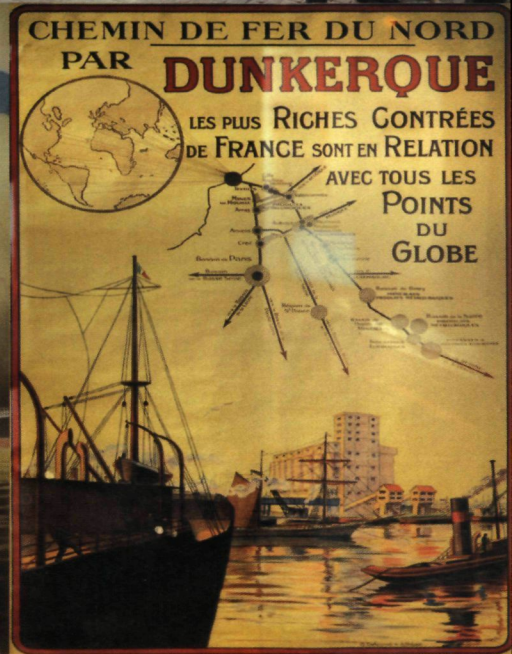
Foto's: Jo Clauwaert

De thuishkomst van de Dunkerquoise na een visreis. De Dunkerquoise, een schoener van de rederij Vancauwenberghe, gebouwd rond 1863, komt terug na een zes maanden lange visreis. De door de kunstenaar opgeroepen ontroering in het tafereel is des te groter omdat er ieder jaar vissers op zee omkwamen, slachtoffers van hevige stormen die langs de kusten van IJsland scheerden. Aquarel van Orlando Norie, herfst 1875. Collectie van het Musée portuaire van Duinkerke.

Visser en piraten

Op zaterdag 10 maart organiseerde het Nationaal Visserijmuseum Navigo in Oostduinkerke een studiedag 'Piraten versus visserij'. Bedoeling was aandacht te besteden aan de rol die vissers in de zeeroverij gespeeld hebben. Vissers treden doorheen de geschiedenis inderdaad op als piraten en kapers, als informanten op zee van de machthebbers en als uitvoerders van strategische paramilitaire operaties. Of ze doen het gewoon voor eigen gewin. En ze doen dat vandaag nog steeds.

Ruim honderd aanwezigen woonden de studiedag in Navigo bij.

Germanen

Het werd een historisch overzicht, gepresenteerd door verschillende deskundigen. De spits werd afgebeten door dr. Wouter Dhaeze, gemeentearcheoloog van Oudenburg. Hij had het over de Germaanse piraterij van de 1ste tot de 5de eeuw op onze kusten. Hij vertelde de ruim honderd aanwezigen hoe onze kustgebieden, destijds deel uitmakend van het Romeinse rijk, door Germaanse stammen beroofd werden. Friezen, Chauken en Saksen voeren 'hit & run-raids' uit op de kust waar ze plundertochten organiseren en slaven meenemen. Eerst is er nog sprake van sporadische raids, maar naarmate het Romeinse Rijk verzwakt, de Germanen dichter komen te wonen, hun scheepconstructies verbeteren en de Germaanse 'warlords' verenigd worden, nemen de raids toe, zodat er zelfs sprake is van echte invasies. Het is roof die vanuit zee gebeurt, maar echte zeeroverij, waar bij schepen in volle zee aangevallen worden, is dat nog niet.

Schepen Jan Loones ontmoet Marie-Laure Griffaton, conservator van het Musée portuaire van Duinkerke.

Vlamingen

Dat verandert evenwel. Professor dr. Dries Tys heeft duidelijke banden ontdekt tussen de Vlaamse vissers en de piraterij. In de late middeleeuwen blijken Vlaamse vissers van o.m. het verdwenen vissersdorp Walravertsijde (<http://nl.wikipedia.org/wiki/Walravertsijde>) 'kapers in bijberoep' geweest te zijn. Kaper waren ze op vraag van de centrale macht. Dat gebeurde bijvoorbeeld tijdens de Honderdjarige oorlog. De graaf van Vlaanderen staat aan de Franse kant en mobiliseert de vissers om bevriende schepen te convoyeren en om de Engelse tegenstander economisch te verzwakken door schepen te kapen. De vissers kregen dus toestemming om vijandelijke schepen aan te vallen en te beroven. Soms overschreden ze de vrijbrief door ook bevriende schepen aan te vallen en werden ze piraat in plaats van kaper.

In zijn boek 'De Oostendse kapers' vermeldt overigens ook wijlen Walter Debrock feiten betreffende verschillende Oostendse kapers-vissers die hun mandaat te buiten gingen en bij gelegenheid aan pure zeeroverij gingen doen.

Held

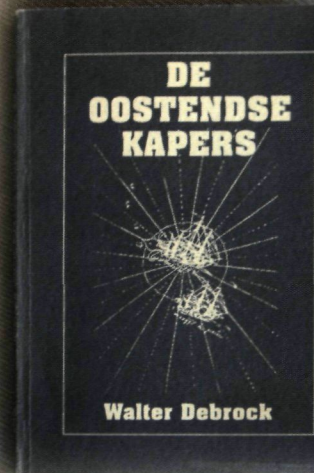
Marie-Laure Griffaton, conservator van het Musée portuaire van Duinkerke belichtte de figuur van Jean Bart (1650-1702), (eigenlijk Jan Baert, want hij was van Duinkerke, en dus een Vlaming *), een kaper in Franse dienst. Beroemd werd hij door zijn rol in de Slag bij Texel (1694) waar hij het graan weer afhandig kon maken van een sterke Hollandse vloot die dat graan eerder van de Fransen gekaapt had. Hij redde er Frankrijk mee van de hongersnood en werd daarom door Lodewijk XIV geridderd.

Meer bepaald had ze het over de grote rol die deze kaper speelt in de Duinkerkerse folklore. Ook belicht ze literatuur, schilderijen, legendevorming rond Jean Bart die wellicht de beroemdste Vlaamse kaper genoemd mag worden. Geestig was te vernemen hoe zijn heldenstatus almaar aangedikt werd, tot de figuur haast mythische proporties kreeg. Uit de portretten die ze ons toonde blijkt overigens dat niet alleen zijn heldendaden in de loop der jaren aangedikt werden, ook de man zelf veranderde van een gespierde zeeman in een dikkerd.

Heden ten dage

Ten slotte kwam drs. Leon Homburg aan het woord. De conservator van het Marinemuseum van Den Helder had het over de hedendaagse Somalische piraten. Nadat een langdurige burgeroorlog Somalië geteisterd heeft, is het eigenlijk een land zonder staat geworden. Er heerst complete wetteloosheid, niet alleen in het binnenland. Ook de Somalische wateren worden niet door een staat beheerd en gecontroleerd, want een kustwacht ontbreekt al evenzeer. Dat had voor gevolg dat de visgronden er in de voorbije twintig jaar door grote buitenlandse trawlers leeggevist werden. De Somalische vissers zagen daardoor hun inkomsten wegvallen en konden alleen maar overleven door de rovende buitenlandse trawlers aan te vallen en zich de vis 'zeeroversgewijs' weer toe te eigenen. Vanaf 1995 breiden de vissers hun acties uit tot de handelsvloot. In plaats van zich vis toe te eigenen, nemen ze nu gijzelaars mee waarvoor ze losgeld vragen. Deze zeeroverij wordt een bijzonder winstgevende bezigheid in een land ware grote armoede heerst en de piratensector wordt uitgebreid met niet-vissers, o.a. met voormalig militairen, voormalig personeel van de kustwacht en leden van de georganiseerde misdaad. Op deze Somalische zeeroverij komen we in een van de volgende nummers uitgebreid terug. (fv)

* Voor de discussie omtrent de juiste naam van Jan Baert, zie http://www.flandrianostra.org/Jan_Baert/default.htm

Mijmeringen van uit 'a window with a view'

Vooral op zonnige zondagen passeert een stoet van protserige motorboten met dames in bikini op het dek en heren met zelfvoldane hangbuiken, Rolex en glas champagne in de hand. Met hun andere hand draaien ze hun roer langs de bochten van de Leie. Ik zie ze twee maal want amper honderd meter verder moeten ze rechtsomkeer maken, gedwarsboomd door gesloten sluisen. De Leie vloeit hier in de Schelde.

Op andere meer doordeweekse dagen zijn het enkel de kleinere bootjes, met of zonder motor, opgeblonken of afgeleefd, die voorbij dobberen en de kanovaarders die zich in het zweet roeien. Een charmerend gezicht, een beeld dat eenvoudig geluk uitstraalt, zoals een visser op de pier van Oostende bij rustige zee. En dan is er het leven op de kaai, geen visserskaai maar een kaai in de stad.

Het is hier een boeiend allegaartje. De patriciërswooning naast het schildersatelier, de Turkse familie naast het 'onderweg huis' van het Psychiatrisch Instituut van Dr. Guislain, de volkse Snookerclub naast het huisjesmelkerflatgebouw met bewoners van alle rassen en kleuren. Maar, al durft het soms eens knallen in de achterliggende straten, op de kade blijft het altijd vredig.

Geen mens, blank, zwart, Oosters, Westers, man, vrouw, kind, hetero, homo, trans, zware jongen, licht meisje, komt hier voorbij zonder zijn blik naar het water te wenden.

Niet bij dag, niet bij nacht.

Deze Leiebocht dwingt tot kijken.

Ook ik kijk vanuit één van mijn ramen elke dag en nacht naar het water. Soms is het een aards kijken: ik zie hoe een hoge kraan alweer een bootje, dat te lang onbewaakt in de regen heeft gelegen, uit de diepte moet ophijsen. Soms een komisch tafereel als die 'zwarte jongen', mij vaag bekend van vroeger in de cafés van de binnenstad, nu iets meer op rust lijkt en uitgedost als een oudere zeeman met baard, schippersmuts en -sjaal, instructies geeft om zijn bootje, ook al op rust lijkend, te redden.

Geïntregerd volg ik ook die 'rare zwarte eenden', waarvan ik pas sinds ik hier woon weet dat het aalscholvers zijn, en probeer te raden waar ze na hun duik, grote concentrische cirkels in het water tekenend, terug zullen verschijnen. Of ik kijk toe hoe ze alleen of met velen hun vleugels droog wapperen in de hoge boom aan de overkant.

Een andere keer zet het speelse spel van een koppel eenden mij tot nadenken en fantaseren: vormen wilde eenden koppels, zijn ze trouw? Nee, daar komt een ander mannetje aangezwoomen, en nog één, en nog één... en de eerste wordt die andere aandacht voor 'zijn vrouwtje' beu...

Ik zie ook hoe een mannetjesdier fier voorop zwemt, het wijfje even fier achter hem aan. Tot... ze veel te dicht op zijn veren gaat zwemmen. Het groene eendenkopje gaat dan plots de andere kant op, versnelt in een andere richting. Het vrouwtje probeert hem een hele eind zigzaggend bij te houden maar gaat tenslotte diametraal de andere kant op. En... dan gaat het mannetje er weer achteraan. Soms met succes, soms komt hij te laat want 'het bruintje' zwemt al even fier achter een ander aan.

Een volgende keer heeft hij voorgoed zijn eigen vaart gekozen. Waar mensen soms jaren over doen gebeurt hier in de tijdspanne van een oogopslag.

Niet zelden smijt een leger meeuwen zich krijsend op een restant van een op de kaai gedumpte vuilzak of op het voer dat hen wordt toegesmeten. Ze komen dan in massa's toegevoegen en ik voel mij net op een schip.

EN

dan zijn er die sublieme momenten, enkel als ik alleen ben met het water. Het is stil, geen activiteit, noch op de kaai noch op het water.

Een roerloosheid die mij beroert. Er gebeurt iets terwijl er schijnbaar niets gebeurt.

Ik kijk maar zie niet, ik voel alleen maar.

Wat ik voel is nauwelijks onder woorden te brengen. Taal schiet hier tekort. Ik kan er enkel omheen draaien: een beleving van betekenis in de betekenisloosheid, van zin in de onzin, van winst in het verlies, van vreugde in verdriet, van alles in het niets.

Een vreugdevolle tristesse, een koestering van de melancholie, saudade.

Een troostende weemoed die ik wil vasthouden.

Ik kijk alle dagen naar het water en het water kijkt alle dagen naar mij.

Maar ik kan het water niet vasthouden, het dwingt zich een loop naar de grote zee.

Juist daarom, denk ik, is het water mijn trouwe metgezel, mijn eeuwige minnaar, mijn nooit ver-water-ende liefde.

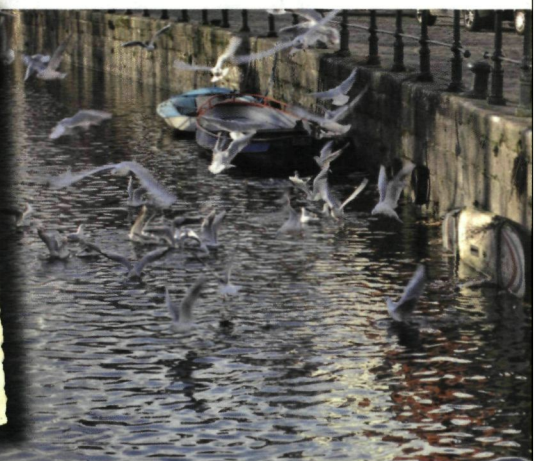
Karina Blanchar

Geschreven op 22 januari 2012 in Oostende

Ps. Terug in Gent op 23 januari komt de Barge* voorbijgevaren en meert iets verder op de kaai aan.

• De barge was een platte trekschuit die sinds de 17de eeuw door de Staten van Vlaanderen op de Brugse Vaart werd ingezet om personen en goederen te vervoeren tussen Gent en Brugge. De heropbouw van de Gentse barge is een initiatief van wijlen Kapitein André De Wilde en Walter De Buck.

• Flitsmatroos, Jo Clauwaert maakte in 2006 een prachtig boek, 'De Gentse Barge. Hoe dromen kunnen varen', het boek is helaas uitgeput.

Erika Budai, een componiste vergroeid met het water

Erika Budai zag het levenslicht precies tien jaar na de Hongaarse opstand. Een volbloed Hongaarse is ze, ook al werd ze in Tienen geboren. En ze bezit het temperament van een vurig paard dat door de Hongaarse poesta galoppeert. Ze is op dit ogenblik voltijds docente aan het Stedelijk Muziekconservatorium te Leuven, waar ze zo'n zeventig studenten inleidt in de geheimen van de muziek.

1956. In enkele Oost-Europese landen ontbranden opstanden tegen het sovjetregime. In Boedapest, hoofdstad van Hongarije, ontstaat een vreedzame studentenbetoging waar de bevolking zich bij aansluit. De rellen nemen in hevigheid toe, zodat na een aantal dagen het sovjetleger Boedapest met groot vertoon binnenvalt: niet minder dan 1.100 tanks en meer dan 30.000 soldaten maken een einde aan de betogingen. Er vallen naar schatting 2.500 doden en 13.000 gewonden. Veel Hongaren vluchten naar het westen.

Onder hen is ook de zestienjarige Gizella Kis en haar oudste broer Feri. Uit een dorp vlakbij de grens vlucht ook de twintigjarige Laszlo Budai. Gizella, Feri en Laszlo komen in België terecht en worden ondergebracht bij gastgezinnen. Gizella en Laszlo worden verliefd. Ze trouwen en krijgen drie kinderen, onder wie Erika.

Erika in Hongarije

Aan boord

Erika Budai blijkt begiftigd met een groot muzikaal talent. Dat talent zit in de familie. Moeder zong ooit in een kinderkoor, grootvader was een zanger in het radiokoor van Boedapest. En zeevaartkapitein Joeri, haar oom, speelde vaak piano op familiefeesten.

Erika studeert piano en compositie, en wordt door haar leraar aangemoedigd om zich toe te leggen op het componeren. Nu staan er al meer dan 140 werken op haar naam. Haar grote voorbeeld is Bela Bartok (1881-1945), de Hongaar die met een primitieve bandopnemer in heel het land volkswijsjes ging opnemen om ze dan te herscheppen tot schitterende klassieke muziek. Het eerste pianokwartet van Erika Budai ging trouwens in première in het huis van Bela Bartok in Boedapest, een uniek gebeuren.

In 2011 ontmoet Erika, na een lange periode waarin ze elkaars spoor bijster waren, haar vriend Thierry Van Eeckhout, eigenaar van de Pif-Paf (zie HVB van december 2011). 'Heb je je boot nog?' is de eerste vraag die ze stelt. Op een mooie zaterdag van mei gaan ze samen naar het oude yacht. Ze krijgt de tranen in de ogen. 'De geur van het slijk', zegt ze. Die geur herinnert Erika aan de zomervakanties bij haar

De Pif-Paf bij zonsondergang, Evergem

grootvader in Boedapest. Hij bezat een buitenhuisje op een eiland in de Donau, en ze ging als klein meisje vaak met hem in een roeiboot varen op de machtige stroom. Wanneer ze haar moeder vertelt over de Schelde en de Pif-Paf, verhaalt die hoe ze door haar broer Joeri, toen nog luitenant in opleiding, werd meegetroond om te gaan varen met zijn boot. Later verlaat Joeri de lange vaart en wordt havenmeester op het Balatonmeer. Met zijn 592 vierkante kilometer is het Balaton het grootste meer van Midden-Europa en kreeg daarom de bijnaam 'Hongaarse zee'. Erika maakt er tochtjes met haar oom. Af en toe laat hij haar het roer overnemen. Hoef het nog gezegd dat het water, naast de muziek, haar tweede natuur is?

Maar zomaar mee gaan varen is niet voldoende voor de temperamentvolle Hongaarse. Om zelf aan het roer te staan, moet je over een vaarbewijs beschikken. Onverdroten zet ze zich aan het studeren: bakboord, stuurboord, voorrangssystemen, betonningssystemen, nachtverlichting van vissersboten, al of niet met sleepnetten... Daarna nog praktijkoefeningen, havenmanoeuvres in Nieuwpoort. Thierry belooft haar een kapiteinspet wanneer ze het haalt. Wat dacht je? Glansrijk slaagt ze voor het examen. Ook legt Erika nog een examen af bij het BIPT voor het behalen van een 'beperkt certificaat van radiotelefonist van scheepsstations'.

Muziek, sint Pieter en de zee

De rust van de stroom, de kracht van eb en vloed, het schuim op de golven. De muziek die nu eens aanzwelt, dan weer rustig verder kabbelt. Het mysterie en de inspiratie, het overweldigende en het ongrijpbare. Of je je op het water bevindt of naar muziek luistert: je laat je meevoeren, houdt stevig het roer in handen, maar de elementen hebben altijd het laatste woord...

Erika werkt op dit ogenblik aan een compositie voor mannenkoor, 'Three songs voor my captain'. Een van de teksten is een anoniem gedicht uit de 17de eeuw, dat we u graag in een vrije vertaling laten lezen (1):

*Een man klopte aan de hemelpoort,
Zijn gelaat was verweerd en vol littekens.
Hij stond voor de hemelbewaker,
En vroeg toestemming om binnen te treden.*

*"Wat heb je verricht", vroeg Sint Pieter,
"om hier binnen te mogen?"*

*"Ik ben zee kapitein geweest, Heer,
gedurende vele, vele jaren."*

*De met parels bezette poorten zwaaiden wijd open,
Sint Pieter luidde de klokken.*

*"Kom maar binnen, en kies je stek", zei hij,
"je hebt je deel van de hel al gehad..."*

(1) A man knocked at the heavenly gate, / His face was scarred and old. / He stood before the man of fate, / For permission to the fold.

"What have you done", Saint Peter asked, / "to gain admission here?" / "I've been a sea captain, Sir, / for many and many a year."

The pearly gates swung open wide, / Saint Peter touched the bell. / "Come in, and choose your harp", he said, / "You've had your share of hell..."

Thierry Van Eeckhout

erika.budai@hotmail.com • www.erikabudai.com

Uit de bibliotheek van Neptunus (9)

u aangeboden door Peter Holvoet-Hanssen

Suzanne

Suzanne, 83 jaar, geboren en getogen te Oostende, opgegroeid in de Christinastraat. Meerdere malen met haar 'trontinet' de 'rampe' van de zeedijk afgetuimd. Ze zit op haar ouwe dag in haar lievelingstaverne, waar het tocht als beide deuren openstaan maar in de zomer is dat niet erg, 't Permeke op het koningsplein te Antwerpen, 't Stad van de stralende 'A'tjes.

'Antwerpenaren zijn chauvenisten,
Ze zijn kassant, pikant, kort tegenover de West-Vlamingen.'

'En die van Deurne, ohlala, chauvenisten en hoogmoedig:

IK ga MIJN EIGEN gaan wassen.

Die van MIJ...

Die van ONS...

Ohlala.

Maar ja, die van Kortrijk zijn ook zo...'

'En den 12 dat is den dieventram.'

'Eigenlijk zit ik hier omdat mijn man hier moest komen werken, ik kon daar niets aan doen é, da 's 24 jaar geleden.

Mijn man is dan 20 jaar geleden gestorven maar mijn zoon zat dan hier in 't werk, en zodoende ben ik hier gebleven.

Mijn zoon, da 's nog een stuk Oostende, mijn stuk Oostende.

Maar in april ga IK voor twee weken OP REIS naar OOSTENDE!'

Verlangen, pikant verlangen naar het einde van die zee, de horizon, de liefde zonder einde die je volgt tot in Antwerpen.

'Maar allez, 'k ben blij dak ne keer mijn plaatje heb kunnen afdraaien.'

Pieter Vanaudenaerde

Pieter Vanaudenaerde alias 'Pieter Pikant' acteert bij De Figuranten (www.defiguranten.be) te Menen. Zijn poëtische tekst kwam tot stand na een wandeling met onze Flitsmatroos door Antwerpen toen de social-artistieke 'Vrijbus' (www.vrijbus.be) deze stad in 2010 'enterde' (nadien volgden Oostende, Roeselare en recent: Gent tijdens het Enter Festival). Komt uit de publicatie 'Geef de stad kado' uitgegeven door vzw Wit.h.i.s.m. De Figuranten, NCPP en Het Kapersnest

foto Jo Clauwaert

SHOES

ON SEEING A PAIR OF SHOES
IN AN OPEN GATEWAY ONE MORNING ON MY WAY TO WORK:
5 POSSIBLE EXPLANATIONS

4.
THEY STILL DON'T KNOW WHO DID IT
BUT THEY BOTH FELT IT COMING
FIRST THERE WAS THAT BROKEN WINDOW
AND THEN THAT ANONYMOUS LETTER
THEY KNEW IT WAS ONLY A MATTER OF TIME
EACH OF THEM TURNED OVER THEIR SECRETS
IN THE HIDING PLACES IN THEIR MINDS
COULD IT HAVE BEEN HER, COULD IT BE HIM?
COULD SHE HAVE FOUND OUT?
- IT WAS MORE THAN 30 YEARS SINCE

STILL, IT WAS GREAT WHEN THEY MOVED IN
THEIR OWN HOUSE, HE WITH A LIFE-TIME JOB
AND A PENSION WORTH SHAKING HANDS WITH
BUT THE AREA HAD GONE TO THE DOGS
AND NOW THIS,
A THREAT MORE VICIOUS THAN A SAWN-OFF SHOTGUN
HE COULD SEE THEM THROUGH THE WINDOW, STILL
A PAIR OF DEAD MAN'S SHOES BY THE OPEN GATE.

PETER FLYNN

SHOES

BIJ HET ZIEN VAN EEN PAAR SCHOENEN DOOR EEN OPEN HEK
IN DE VOORTUIN OP EEN OCHTEND OP WEG NAAR
MIJN WERK: VIJF MOGELIJKE VERKLARINGEN.

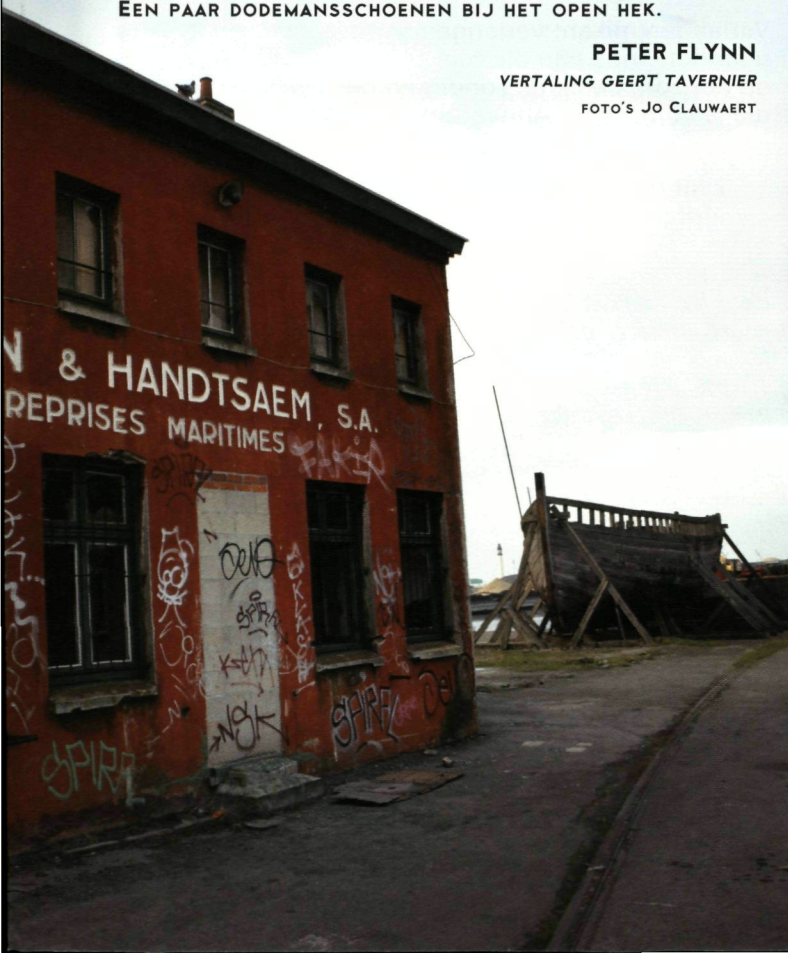
4.
ZE WETEN NOG ALTIJD NIET WIE HET GEDAAN HEEFT
MAAR BEIDEN VOELDEN ZE HET AANKOMEN
EERST WAS ER DAT GEBROKEN RAAM
EN DAN DIE ANONIEME BRIEF
HET WAS EEN KWESTIE VAN TIJD
ZE KEERDEN HUN GEHEIMEN BINNENSTE BUITEN
IN DE VERBORGEN PLAATSEN VAN HUN HOOFD
HAD ZIJ HET GEDAAN OF WAS HIJ HET GEWEEST?
WAS ZE ERACHTER GEKOMEN?
HET WAS MEER DAN 30 JAAR GELEDEN

TOCH, HET WAS FANTASTISCH TOEN ZE BEGONNEN
EEN EIGEN HUIS, HIJ MET EEN VASTE BAAN
EN EEN PENSIOEN OM U TEGEN TE ZEGGEN
MAAR DE BUURT GING NAAR DE HAAIEN
EN NU DIT,
EEN DREIGING GEMENER DAN EEN AFGEZAAGDE TWEELoop
NOG ALTIJD ZAG HIJ ZE DOOR HET RAAM
EEN PAAR DODEMANS-SCHOENEN BIJ HET OPEN HEK.

PETER FLYNN

VERTALING GEERT TAVERNIER

FOTO'S JO CLAUWAERT

Tweejaarlijkse poëziewedstrijd van de stad Oostende 2011 – 2012

518 deelnemers stuurden 897 gedichten in. Geert van Istendael, Hester Knibbe, Koen Stassijns, Ivo van Strijtem, Koen Vergeer en Frank Decerf oordeelden dat Wout Waanders de eerste prijs (goed voor 1.500 euro) verdiende.

Wout Waanders (°s-Hertogenbosch, 1989) woont sinds 2008 in Nijmegen. Hij studeerde Nederlandse Taal en Cultuur aan de Radboud Universiteit om in 2011 door te gaan met de Master Journalistiek en Organisatie. Hij is als dichter actief sinds 2007. Sinds 2009 is hij redactielid en sinds 2010 hoofdredacteur van het literair tijdschrift Ruwe Planken.

Hannah in het zand

Droog had ze haar handen tegen elkaar aan gewreven
En gekeken alsof er voor haar ogen
Werkelijk een wereld instortte – of in ieder geval de boom
Waarin ik zat.

Het was mijn bedoeling niet haar te imponeren
Met mijn klimcapaciteiten. Ik had sowieso niet echt veel bedoelingen.
Maar Hannah was groot die dag
Ik moest haar ergens overstijgen.

Op de heide luisterden we met de hele groep
Een beetje naar een ruisende radio en hoewel we
Geen van allen een leeftijd hadden waarop je op een verleden
Terug mag kijken was er ver weg een gedachte

Dat het wel mooi was zo en wanneer
Ik Hannah eerder zo in haar handen heb zien wrijven.
Een takje wierp ik haar toe.
Misschien dat zoiets haar tot uitleg maande.

Merci beaucoup, zei ze lacherig
En ze trapte mijn gift kapot.
Later hielp de meester mij
Het hars van de handen te wassen.

Wout Waanders

DE LAATSTE VUURTORENWACHTER

op het internet

Kijk eens naar
florsnieuw weblog.blogspot.com

BOEKEN

Geschiedenis van het Blankenbergse Visserijbedrijf

Het Stadsbestuur van Blankenberge pakte verleden jaar uit met een wel zeer uitzonderlijk boek. Onder de titel "Geschiedenis van het Blankenbergse Visserijbedrijf" schreef de Zuienkerkse historicus Robert Boterberge in opdracht van datzelfde Blankenberge een standaardwerk dat zonder enige twijfel de toekomst zal ingaan als hét naslagwerk over de Blankenbergse visserij.

Reeds in januari 1997 gaf de gemeenteraad de opdracht aan de auteur om een studie te maken over de Blankenbergse visserij. De bedoeling was om deze studie eventueel te laten verschijnen in boekvorm en dit naar aanleiding van de opening van het heimkundig centrum 'De Benne'. De studie groeide echter uit tot een levenswerk dat dertien jaar later aan het publiek voorgesteld werd. Dit epos werd een historisch-wetenschappelijk werk dat het Blankenbergse vissersleven belicht in al zijn facetten. Het is een belangrijke aanwinst voor de sociale geschiedenis van de badstad, een uitzonderlijk en boeiend document over een onderwerp waarvoor de auteur al sinds meer dan dertig jaar onderzoek verricht.

Kenners, zoals Professor emeritus Romain Van Eenoo, steken hun bewondering voor de publicatie niet onder stoelen of banken. Laten we Prof. Van Eenoo aan het woord: "Zijn 'Geschiedenis van het Blankenbergse Visserijbedrijf' is alles behalve een remake van een halve eeuw historisch onderzoek: het is het 'magnum opus', het meesterwerk, waar iedere historicus of historica van droomt. De grote originaliteit van zijn boek zit reeds vervat in de titel: 'Geschiedenis van het Blankenbergse Visserijbedrijf'. De auteur wil dus sociaal-economische geschiedenis in zijn zuiverste vorm bedrijven en verbindt er zich meteen toe niet alleen om alle facetten van die economische bedrijvigheid in zijn onderzoek te betrekken maar ook de repercussies ervan op de gemeenschap na te gaan en dat over een lang verloop. Die aanpak getuigt van zelfzekerheid en was ondenkbaar zonder een jarenlange vertrouwde met de bestaande bronnen. Die gok heeft nooit iemand voor hem gewaagd."

We kunnen dit werk dan ook alleen maar aanbevelen. Het brengt niet alleen zeer uitgebreid de geschiedenis van de vissersgemeenschap in Blankenberge, de auteur wist ook tal van misverstanden uit het verleden te weerleggen. Zijn originele kijk op het verleden draagt dan ook in sterke mate bij tot de waarde van het zopas uitgegeven boek.

We luisteren nog even naar de auteur: "Als jonge historicus, binnen de kritische Gentse historische school gevormd, stoorde het mij hoeveel fantasierijke verhalen en foutieve stellingen over Blankenberge en zijn verleden verspreid en ingeburgerd waren. Als discipel in de historische geografie kon ik me onmogelijk verzoenen met het succesrijke verhaal over het verzwolgen Scarphout. Zo startte een

dikke veertig jaar geleden mijn archief-onderzoek naar alles wat met het Blankenbergse verleden betrekking had." Hieruit resulteerde een reeks van van een twintigtal publicaties, met de 'Geschiedenis van het Blankenbergse Visserijbedrijf' als kers op de taart.

Het boek werd op groot formaat als hardback met stofwikkels uitgegeven en telt 397 pagina's. De originele illustraties, documenten en tekeningen, alsook het omvangrijke kaartmateriaal ondersteunen de teksten in belangrijke mate. Aankopen kan enkel via de cultuurdienst (in het Centrum De Benne) in Blankenberge. Men moet er 40 euro voor neertellen, maar gezien de kwaliteit en de klasse van het boek noemen wij dat goedkoop!

Alles over barbelen

Een heel boek over aquariumvissen en dan nog wel over een bepaalde soort: barbelen. Koenraad Kortmulders en Yuri Robbers kregen het voor elkaar. De twee brengen verslag uit van een vele jaren durend wetenschappelijk onderzoeksproject waarbij ze niet alleen in het aquarium keken, maar ook in de natuurlijke habitat van de barbelen, waarvoor ze naar Sri Lanka, India en Maleisië trokken. Het boek is toegankelijk zowel voor de wetenschapper als voor de aquariumliefhebber en vertelt niet alleen over de vissen, maar ook over de onderzoekers en de reizen die ze daarbij moesten ondernemen. (fv)

'Barbelenverhalen, Vissen in tropisch water' (ISBN 978 90 5487 791 2) van Koenraad Kortmulders en Yuri Robbers werd in 2011 uitgegeven door ASP nv in Brussel. Tel.: + 32 (0) 2 289 26 50. Kost 22 euro.

Land! Land!

De radiojournalist Lukas De Vos is geen onbekende voor de HVB-lezers. Peter HH haalde de man bij ons blad binnen in zijn rubriek 'De bibliotheek van Neptunus' en we konden al iets van hem lezen in HVB van juli 2011. Het bleek een hoofdstukje uit het pas verschenen boek Land! Land! te zijn van deze merkwaardige journalist. Het boek (352 bladzijden) is een verzameling stukjes die alle met de zee te maken hebben. Het gaat over de exploratie van zee en kusten vanaf de Vikingen tot vandaag. Er komen kapers aan bod, kunstenaars, vissers, ontdekkingsreizigers en kolonisten. Lukas De Vos heeft het geheel op een heel eigen manier bijeengepend. We lezen zowel journalistiek als geschiedenis, economie als psychologie, anekdotes staan er naast filosofische beschouwingen en ook naast cafépraat van het betere soort. En vooral: het boek laat zich lekker weggelezen. Dirk Draulans verzorgde de inleiding. (fv)

Land! Land! (ISBN 9789054879350) van Lukas De Vos werd uitgegeven bij ASP nv, is verkrijgbaar in de boekhandel en kost daar 24,95 euro.

Een thriller op zee

Van Loock & Sluszny zijn thrillerschrijvers. Met 'Het mysterie van de Britannic' zijn ze aan hun zesde boek toe. Op 21 november 1916 zonk de Britannic, het zusterschip van de Titanic. 30 mensen kwamen om, 1036 overleefden de scheepsramp. Het drama vormt meteen de setting van deze thriller. Hoe manuleerde de pas opgerichte Britse spionagedienst MI 5 het verloop van

WO I? Waren alle slachtoffers onschuldig en welk mysterie ontrafelde een duikers-team 92 jaar later? Leuk is dat het verhaal een annexe heeft waarin we, geïllustreerd met foto's, een en ander bijleren over bouw en uitbating van de Britannic en vooral over de duikexpeditie naar het schip in 2008. (fv)

'Het mysterie van de Britannic' (ISBN 978-90-81685-32-0.) van Van Loock & Sluszny werd uitgegeven door les 'iles'. Kost 15 euro.

Vuurtorenwachter

Van de hand van Gordon Medlicott verscheen bij Whittles Publishing onder de titel "An Illuminating Experience" een interessant boekje, 'an insight view' in de 32-jarige loopbaan van een vuurtorenwachter.

Doorheen de zestig- en zeventigerjaren, hoewel de mens de techniek bezat om op de maan te landen, werden sommige vuurtorens, en niet alleen het hoofdlicht maar ook de woonruimtes, nog verlicht met petroleum. Sommige van die vuurtorens beschikten niet eens over stromend water, een badkamer of verwarming. Het verhaal in het boek begint in 1966, toen olielichten nog draaiende werden gehouden door middel van een met de hand opgewonden klok. De auteur wist toen helemaal nog niet dat hij de tijd van onbemande vuurtorens zou meemaken, waar technische doorbraken zoals de computer, telemetrische verbindingen, satellieten en GPS centraal zouden staan. In zijn tocht langs de kusten van Engeland, Wales en de Kanaal Eilanden bezocht de auteur 22 vuurtorens, waarbij tal van wetenswaardigheden aan bod komen.

"An Illuminating Experience" vertelt het verhaal van een levenswijze die nu tot ons maritiem erfgoed behoort.

"An Illuminating Experience" (ISBN 978-1-904445-64-7) telt 131 pagina's en werd als soft-back uitgegeven. Het boek kost £14.99 (exclusief P&P). Aankopen kan via de boekhandel of rechtstreeks bij de uitgeverij, Whittles Publishing, Dunbeath Mains Cottages, Dunbeath, Caithness KW6 6EY, Scotland, UK. Tel: +44.1593.737333, Fax: +44.1593.731400, e-mail: info@whittlespublishing.com.

Hoe kleiner hoe beter

Op 1 januari verschijnt bij Adlard Coles Nautical "The Minimum Boat", geschreven door Sam Llewellyn. Het is een compilatie van spannende kortverhalen die de auteur eerder schreef voor het magazine 'Practical Boat Owner' dat maandelijks gelezen wordt door 200.000 zeilliefhebbers.

In de samengebrachte verhalen keert de auteur terug naar de pre-crisis tijd, een tijd van eenvoudige genoegens onder het motto 'hoe kleiner de boot, hoe groter het plezier'. Llewellyn is een voorstander om het zeilen eenvoudig te houden. In zijn prachtige verhalen en zijn nautische observaties promoot hij de minimalistische boating lifestyle. Doorspekt van humor en geïllustreerd met talrijke cartoons van de hand van Mike Peyton, is dit boekje ideaal geschikt voor hen die zich aangetrokken voelen tot de traditionele manier van zeilen, die de zaken om het water simpel houdt.

"The Minimum Boat" (ISBN 9781408199992) telt 96 pagina's. Het boek kost £8.99. Bestellen kan via de boekhandel, of rechtstreeks bij de uitgeverij Adlard Coles Nautical, 38 Soho Square, London W1D 3HB, UK. www.adlardcoles.com.

JOHAN VERMINNEN EN 'DE LAATSTE BOOT'.

Johan Verminnen en Oostende, het is een oud liefdesverhaal. Hoe de zee impact had op het oeuvre van de chansonnier Verminnen (door een dame ooit liefdevol als 'sarmazanger' omschreven, nietwaar, meneer 'Verminderen'?) hebben we al beschreven in aflevering 7 van dit Anker, al stelden we vooral vast dat daar zeker nog veel meer over te vertellen viel. Johan drukte ons op het hart dat we zijn roman *'De laatste Boot'* moesten doornemen om tot een beter begrip te komen van deze alles behalve LAT relatie. Er is geen betere plek om daarop in te gaan dan Het Visserijblad!

'De laatste Boot' is het lezen meer dan waard, niet alleen voor wie zelf enige relatie heeft met de Koningin der Badsteden of de Noordzee. Velen zullen zich namelijk herkennen in de *'condition humaine'* die uit het boek blijkt, soms meer dan comfortabel aanvoelt. Het is ook een kijkboek, met de foto's van ons aller *'Flitsmatroos'* Jo Clauwaert. Enkel spijtig dat die soms ontluisterende snapshots binnen de context van een roman niet groter konden worden afgebeeld. Ze dragen hoedanook bij aan de desolate sfeer die de wederwaardigheden van de hoofdfiguur Walter Naegels oproepen gevat

Pascale van Billemont en Johan Verminnen op de slipway met de O33

in beeld zetten. Ook de cd met zeven songs die hoort bij het boek illustreert het verhaal, maar zijn een herwerking van liederen uit Johans *back catalogue*.

Maar het is en blijft een fictief verhaal en de slechts moeizaam volwassen wordende zoetwatermatroos uit *'De laatste Boot'* lijkt ons bar weinig affiniteit te bezitten met de schrijver. De namen, feiten en data echter, gelinkt aan Oostende en de kust (en *en passant* ook Brussel), de zee en haar karaktertrekken, het varen en visserij verwijzen naar een realiteit die Verminnen kende en voor een stuk zelf beleefde en ervoer. Ook de ramp met de *'Herald Of Free Enterprise'*, als we dit schrijven exact 25 jaar geleden gebeurd, speelt er een rol in. Maar dat is het grotere verband. Wat ons interesseert, is *'la petite histoire'*.

Toen men aan Johan op school vroeg, wat hij wilde worden, zei hij steevast *'Kapitein!'*, daar waar de meeste andere kinderen het hadden over *'Piloot!'* en aanverwante als opwindend ervaren beroepen. Dat werd nog aangewakkerd toen de BRT in 1962 in de jeugduitzendingen van Nonkel Bob het feuilleton in elf episodes *'Zanzibar'* uitzond. De burens van Johans ouders hadden een TV en op woensdagnamiddag bracht Johan steevast een bezoekje om met ingehouden adem de avonturen mee te beleven van enkele jongeren en hun opgekalefaterde zeilboot. In de serie deden o.a. de piepjonge acteurs Frank Aendenboom en een toen al zeer opvallende Wies Andersen mee.

Door die reeks ging Johan peilen of de Hogere Zeevaartschool Antwerpen (aan het Noordkasteel gelegen) geen optie was voor hem. Het is de enige school in België die de opleiding verzorgt van officiers ter lange omvaart. Zoals Walter Naegels kwam hij tot een bittere vaststelling: *'De strenge eisen qua kennis van wiskunde en wetenschappen, vakken die hij haatte, trokken een streep door zijn wilde plannen. Dus borg hij zijn dromen definitief op en werd tegen wil en dank landrot en zoetwatermatroos.'* (*'De laatste Boot'*, blz. 19) Dan maar terug naar het ineensteken van plastic schaalmodellen van zeilboten en oorlogsschepen. *'Mijn interesse ging eigenlijk uit naar alles wat drijft, dus evengoed de binnenvaart'*, zegt Johan.

Die liefde voor Oostende is er altijd geweest. Het bleek voor Johan een toevluchtsoord. In *'Oostende In The Rain'*, song van zijn vierde elpee *'Als mijn Gitaar me helpt'* uit 1978 (met o.a. ook *'Bar Tropical'* en *'Tussen Spelers en Drinkers'*) en ook heropgenomen te vinden op de cd bij *'De laatste Boot'*, luidt het: *'...en ik loop hier alleen, denk aan jou, de krop in de keel, in de kou. Alles grijs en groen, de kleuren van Oostende in haar dood seizoen, een dorp vol bekenden...'* Daar is hij *'als drenkeling gestrand op dit bekende eiland,*

dit stukje Engeland, verloren in een mistbank'. In het boek vermeldt hij dat die drang en rush naar Oostende niets ongewoon is. Het is een wel vaker voorkomend fenomeen. Zo laten specifiek ex-gevangenen zich niet zelden als eerste vrije daad met de taxi naar zee voeren.

Café Végé speelt, zoals andere aan de haven gelinkte plaatsen als Café Zeezicht, een grote rol in de roman. De naam verwijst naar de wijd verbreide kruidenierswinkelketen Végé die daar zijn lokaal filiaal had. Vissers sloegen er voorheen proviand in. Café Végé staat op een tweetal foto's in de roman. Johan staat op blz. 10, vóór 'het Végé'tje', terwijl hij een 'lichtdrukmaal' van de O33 aan de camera toont. In het boek wordt dat een fictieve '033 Zeearend', vissersboot (treiler) die met ene kapitein Gerard Verschaeve een jammerlijk einde kent in een storm.

Johan ontmoette de kapitein van de echte '033 Marbi', Pascal van Billemont, tijdens het schrijven van het boek, in volle wintertijd. Hij herinnert zich dat het motregende. De kapitein liet de motoren net proefdraaien om de dag erop te gaan varen in de Golf van Bristol. In het zomerseizoen trok Johan mee op visvangst in Deense wateren, ongetwijfeld een onvergetelijk avontuur. Maar het was beslist niet zijn enige ervaring met het zilte nat! Johan voer mee met de Mercator naar Gent, stoomde met een vrachtschip naar Brazilië, ging zeilen met vriend Paul Jambers. Maar daar zeggen we volgende maal meer over.

Antoine Légat • foto's Jo Clauwaert
www.johanverminnen.be

Marietje van Café Végé.

Stichting voor Duurzame Visserijontwikkeling

SDVO vzw
Wandelaarkaai 4
8400 Oostende
Tel: 059 50 95 26
Fax: 059 50 96 64
info@sdvo.be

Openingsuren:
Van maandag t/m donderdag
van 8.30u tot 12.15u - 13u tot 17u
Op vrijdag van 8.30u tot 12.30u

HETZEEVISSERSFONDS
fonds voor bestaanszekerheid

Zeevisserfonds
Wandelaarkaai 4
8400 Oostende
Tel: 059 50 95 55
Fax: 059 50 95 25
info@zeevissersfonds.be

Openingsuren:
Van maandag t/m donderdag
van 8.30u tot 12.15u - 13u tot 17u
Op vrijdag van 8.30u tot 12.30u

Op woensdag 28 maart kwam de Europese Commissie het Fonds voor Maritieme zaken en visserij (2014-2020) voorstellen. Een dertigtal geïnteresseerden woonden de powerpointpresentatie bij in de zaal van het VLIZ te Oostende.

Merkwaardig is dat de Commissie besloten heeft in de toekomst geen slooppremies meer toe te kennen. Ze doet dit omdat ze tot de voorspelbare conclusie gekomen is dat de viscapaciteit niet gedaald is ondanks de 2,7 miljard euro die de Unie en de lidstaten sinds 1994 aan slooppremies uitgegeven hebben. (foto fv)

Belgen best betaalde Europese vissers

In een persmededeling wijst de Rederscentrale erop dat de Vlaamse vissers meer verdienen dan hun Europese collega's. Dit blijkt uit gegevens die door de Europese Commissie verzameld werden. ⁽¹⁾

Op p. 22 van het rapport lezen we:

'In 2009 betaalde de Belgische vloot gemiddeld de hoogste bezoldigingen per FTE (66.900 euro), gevolgd door de Nederlandse vloot (44.600 euro) en daarna de Deense vloot (43.800 euro).'⁽²⁾

De Rederscentrale verbaast er zich over dat er desalniettemin een personeelstekort bestaat: 'Momenteel zijn er nog 81 actieve vaartuigen onder Belgische vlag. Rekening houdend met de aangehaalde studie, lijkt het dan ook verbazend dat er op bepaalde momenten moeilijkheden bestaan om gekwalificeerde en gemotiveerde bemanningsleden

voor die vissersschepen te vinden.' Dat is des te merkwaardiger omdat tal van die 82 schepen uitgereed worden door Nederlandse ondernemers die vooral in Nederland hun bemanning recrutereren.

(1) de gegevens waarop de Rederscentrale zich baseert kunnen op het internet ingekeken worden: '2011 Annual Economic Report on the EU Fishing Fleet (STECF-11-16)' opgemaakt door het Scientific, Technical and Economic Committee for Fisheries (STECF). Auteurs John Anderson, Jordi Guillen en Jarno Virtanen.

(2) FTE staat voor fulltime-equivalent. Het is een rekenenheid waarmee de omvang van een functie of de personeelssterkte kan worden uitgedrukt.

De grootste visondernemingen

Het financieel-economisch magazine Trends publiceerde weer de resultaten van de 100.000 grootste Belgische ondernemingen.

gen. Marine Harvest Pieters uit Brugge, de grootste visonderneming van 2010, bevindt zich op de 491ste plaats. Morubel uit Oostende vinden we op de 1.216de plaats, waarmee het bedrijf zich de tweede grootste visonderneming van het land mag noemen. Op plaats drie staat Gadus uit Nieuwpoort. De top tien wordt in afdalende volgorde vervolledigd door Setraco uit Gistel, Hottled Frozen Food (Kontich), de Zeebrugse Visveiling, Vichiunai Europe (St.-Andries), Pittman Seafoods (Zeebrugge), Galana (Waregem) en de Vismijn van Oostende.

Van de beroepsvaart naar de sportvisserij

Op de Noord-Ierse werf G. Smyth Boats werden recent twee Belgische bestellingen afgewerkt. Het betreft twee scheepjes bestemd voor de sportvisserij. Het ene werd besteld door Freddy Aeseret (eertijds eigenaar van de in de vroege jaren tachtig vergane N 710 Zeemansblik) en het tweede door reder op rust Charles Beuckels.

De familie Beuckels reedt momenteel de N 86 Surcouf uit. Vader Charles Beuckels heeft het roer in handen van zijn zoon gegeven. Charles Beuckels kocht het nieuwe scheepje om er als hobby mee uit vissen te gaan, ook al omdat het niet mogelijk is om zonder visvergunning een nieuw beroepsvaartuig in de vaart te brengen. Het werd naar zijn echtgenote Francine genoemd. Beide 6,95 meter lange scheepjes zijn identiek. Ze beschikken over een visruim van 5 m3 en een ruim werkdek. Merkw aardig is het zeiltje aan de bezaansmast dat dient op het scheepje stabiel in de wind te houden terwijl er fuiken geplaatst worden. Charles Beuckels is vol lof over het ontwerp, waarmee hij o.a. een fuikenvisserij wil uitproberen. Het scheepje zou in Nieuwpoort toekomen op het moment dat HVVB in druk is.

Merkwaardig is het zeiltje aan de bezaansmast dat dient op het scheepje stabiel in de wind te houden terwijl de fuiken geplaatst worden.

Gemeentelijke Visveiling Nieuwpoort

gelegen aan open tijhaven
gelegen op 5 minuten van exit 3/E40

- dagelijkse aanvoer van dagverse vis en garnaal
- van maandag t.e.m. vrijdag
- Faxmelding aanvoer
- thuiskoopsysteem!

visinfolijn:
veilmeester:
directie:
fax:

0032 (0) 58 233364
0032 (0) 58 224970
0032 (0) 58 224971
0032 (0) 58 236720

Een interview met Freek de Heek

Het onthullende gesprek dat hier verleden maand met Pol de schol gepubliceerd werd, bracht in de vissenwereld een schokgolf teweeg. Het werd heel snel verspreid onder water. Eindelijk een platform waarop ook de vissen hun zegje konden doen. Freek de heek bood zich meteen aan om ook zijn woordje te doen, want hij heeft een probleem.

HVB: Welkom Freek, het verbaasde ons dat er zo snel reactie van jullie kant kwam.

FREEK: Wel, daar zorgen de wijfjes voor. Zal ik een geheim vertellen? Grote babbelaars en roddelaars worden wel eens viswijven genoemd. Iedereen denkt dat de term viswijven op de visverkoopsters slaat. Maar dat is niet waar. Viswijven zijn wijfjesvissen.

HVB: Tiens, dat wist ik inderdaad niet, maar laat ons over ernstige dingen spreken. Wat is jouw probleem?

FREEK: Wel, je weet ongetwijfeld dat heek ook wel 'mooie meid' genoemd wordt? Kom zeg, zie ik er uit als een meisje (rolt de spierballen en kijkt dreigend mijn richting uit)?

HVB: Euh neen, totaal niet. Maar misschien moet je het als een compliment zien?

FREEK: Een misplaatst compliment is dat dan wel. Zie je deze scherpe tanden? Eens je daar tussen zit kom je er nooit meer uit.

HVB: Ja, met zo'n slanke lijf en scherpe bijters zijn heken best wel snelle jagers. Maar toch is de structuur van mooie euh... heek eerder zacht. Wij gebruiken die meestal voor vissla.

FREEK: Vissla? Wat een teleurstelling te moeten horen dat wij in zo'n brij met teveel saus belanden.

HVB: Ja maar, aan boord is het wel met verse mayonaise, een fris uitje, hard gekookte eieren en wat kruiden.

FREEK: Ah oké. Per slot van rekening is deze heek wél gespierd. Daar ben ik al vroeg mee begonnen trouwens. Het begon met kleine schelpjes op te gooien en toen ik bij een wrak halters zag liggen was m'n droom verwezenlijkt. Ik ging ons verlossen van die 'janettenaam'.

HVB: Het wordt door ons zeker niet zo gezien hoor. Tegenwoordig zien we jullie sowieso niet veel meer. Toen ik pas voer mochten we jullie nog op 30 cm aan boord houden, in de Noorse Zone was dat. Toen zwommen er (begrijpelijkerwijs) nog meer.

FREEK: Waren jullie dan lid van de 'Verschrikkelijke kindermoordenaarsbende'?

HVB: Wij volgden gewoon de wet, maar toegegeven: als je ziet hoe klein dat is, wat deden ze daar mee? Vissla was waarschijnlijk de enige optie.

FREEK: Bij nazicht in onze databank zag ik dat de heek in 2010 in de mijn gemiddeld 1.30 euro/kg opbrengt. In 2011 werd er veel

minder van onze soort gevangen en was de prijs gestegen tot 2.60 euro/kg. Waarom vissen jullie niet gewoon minder op ons? Dan worden we later voor nog duurdere prijzen verkocht.

HVB: Wij vissen dan ook niet op jullie. Jullie zijn slechts bijvangst. Heek is een zwaar beschermde vis met restrictions areas en zo, en door die betutteling hebben we nog meer werk aan jullie. Heek moet apart gezet worden in het visruim. Bij het vissen in de Golf zijn er zelfs veel vaartuigen die jullie weer overboord gooien omdat de opbrengst de mogelijke problemen met wachtboten niet waard zijn.

FREEK: Ik hoor wel dat ik eigenlijk niet zo geliefd ben, maar het belet jullie om vaartuigen naar deze niet geliefde bijvangst te noemen. Want er zijn toch schepen die de naam 'Mooie Meid' dragen. Is dat niet vreemd?

HVB: Ah, de visserij is sowieso een eigenaardige wereld.

FREEK: Jullie worden bedankt. (Freek de Heek zwemt in een rotovaart weg.)

Interview Chris Prut Meyers
tekeningen Jo Clauwaert

De Boelvaar en De Pit

Den Opex – excuseer: de Vuurtorenwijk – is een soort niemandsland tussen Oostende en Bredene. Voor Oostendenaars is het een 'no go area'. Van de koningin der badsteden naar de volkse visserswijk is het letterlijk en figuurlijk een brug te ver.

Den Opex had vroeger de bijnaam 'het nègerdorp'. Wij zijn de nègers van Oostende. Daar heb ik al verschillende verklaringen voor gehoord. Bijvoorbeeld dat de kolenlossers 's avonds pokezwart naar huis kwamen. Of dat de kinderen pokezwart waren als ze buiten speelden, want de straten waren nog niet verhard. Nog een mogelijke verklaring: de huidige Dokter Eduard Moreauxlaan heette vroeger de Congolaan.

Who the fuck was overigens die dokter Eduard Moreaux?

Via Google vond ik één regeltje uitleg: hij was burgemeester van Oostende tussen 1920 en 1940. Misschien was hij naar aloude traditie zo corrupt als de pest en heeft hij meegeholpen aan het slopen van het bouwkundig erfgoed? Of misschien was hij wel een brave mens en een voorbeeldige burgervader? Wie zal het zeggen. Misschien wordt zijn laan ooit nog herdoopt tot de Jean Vandecasteelelaan of de Johan Vande Lanottelaan. Een politicus krijgt vroeg of laat zijn straat in Oostende, zoveel is zeker.

De Dokter Eduard Moreauxlaan wordt hier in de volksmond nog altijd 'de Boelvaar' genoemd. Volkomen terecht, want een dokter-burgemeester verdient geen zijsteegje maar een volwaardige boulevard. Noblesse oblige.

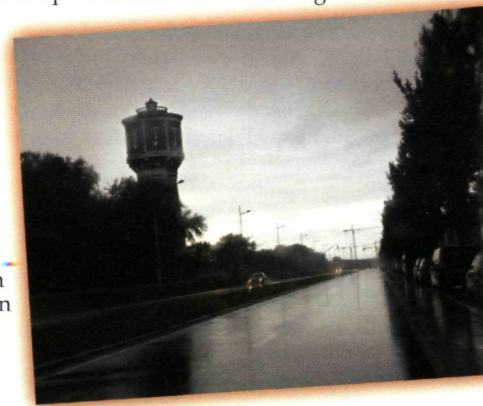
Intussen ben ik te weten gekomen dat den Opex eigenlijk uit twee delen bestaat: de Boelvaar en de Pit, gelegen op een steenworp van elkaar. De Pit, dat zijn de straten rond de Spuikom die hier 'de pit' (de put) wordt genoemd. Oudere Opexnaars vertellen me dat er vroeger rivaliteit en zelfs vijandigheid was tussen de bewoners van de Boelvaar en die rond de Pit. Dat leverde geregeld bataille op in de cafés.

In mijn geboortestad Brugge was het trouwens niet anders. Een jonge gast van 't Zilletje (Sint-Gilliskwartier) moest het niet wagen om te gaan dansen op de kermis van de naburige Verloren Hoek. De indringer kreeg gegarandeerd 'up ze muule'. Toen mijn grootvader een lief had in Ruddervoorde, moest zijn broer om veiligheidsredenen meegaan op vrijage. Op zondagmiddag twee uren te voet door de velden en bossen, want een fiets hadden ze niet. Voor alle zekerheid hadden ze een 'poejoart' op zak: een poignard ofte knipmes. Ja, dat was de goeie ouwe tijd.

Toch raar dat het blijkbaar in onze natuur ligt om het mensdom in twee stukken te verdelen: wij en zij, de goeie en de slechte, de autochtonen en de allochtonen, de witte en de zwarte, de cowboys en de indianen, de Vlamingen en de Walen, de Hutu's en de Tutsi's, de Boelvaar en de Pit ... Daar deden mijn burens Lucienne en Gust niet aan mee. Lucienne was van de Boelvaar en Gust was van de Pit, maar het belette hen niet om in 1956 te trouwen. Ze zijn nog altijd een gelukkig koppel. Aan die grensoverschrijdende liefde kunnen we allemaal een voorbeeld nemen.

Tot de volgende keer ...

Zio Joris • foto's Jo Clauwaert

Alle industriële en scheepsherstellingen mekaniek en plaatwerk

Nieuwe Werfkaai 14 • 8400 Oostende

T: 059 33 22 15 • F: 059 33 01 55

GSM Johan: 0477 31 54 15

GSM Ludo: 0477 33 54 35

**BEMA
DOET
HET**

Marnix Verleene viste in februari weer aan boord van de O 316 Aegir. Voor Het Vrije Visserijblad (HVVB) nam hij zijn fototoestel mee en hield hij een dagboek bij.

Vissersdagboek

7 februari, de dag voor het vertrek — Almaar datzelfde gelul over schulden. Moedeloos liggen wachten tijdens de laatste nacht aan de wal.

8 februari — Een lange lege morgen. Ik kom als vierde van zeven toe op de kaai. De Volkswagen komt zo. Volgestouwd met volk en voer vlammen we de weg op. Vis, we komen!

Middernacht — Handrem aan. Busje lossen en plat. Het is zacht en warm, beschermd door de stalen huid van 't schip. Valentijn in de kast.

9 februari 08.00 u. — Uit bed. Met De Langen werk ik op het achterdek aan de korren, terwijl we wachten op hoog water. 'Thuis!', zegt hij, 'We zijn thuis.' Hij is er klaar voor. Buitengaats loop ik mijn eerste wacht. Het is het eerste reisje van mijn laatste trip met de O 316 Aegir. We beleven een supervisserij met recordslepen. Vier lange dagen later lossen we een reuzenvangst. Helaas met dwergenprijzen. De besomming gaat van het kombuis naar de brug. De vrouw van een matroos weet eerder dan de schipper hoeveel we verdiend hebben. Een redelijke prijs voor de tijd dat we in slacht weer gewerkt hebben? Onderbetaald! De moed van de bemanning is geknakt. De helft zoekt soelaas in dromen. Wij trekken de nacht in. Drinken ons erdoor. Laveloos in een vreemde haven wissen we de voorbije week uit ons lijf. Een mild briesje over het achterdek koelt mijn halfkale kruin.

Dat doet deugd. Vieren. Winden. De eerste sleep wordt verprutst door een meterslange apekalle. We zetten de machinist overboord. In een bootsmansstoel. De tweede sleep is groen gekleurd met kabeljauw van grote klasse. We kijken naar elkaar en zwijgen. Winden, vieren vangst verwerken, vis wegsteken, fileren en vriezen. Graten voor de volgevreten zeemeeuwen. Vloekend verlaten we de visgrond, want we vangen niet grondvis genoeg om de kabeljauw te verantwoorden. We verliezen het visspoor. Door een verboden visgebied varen we een week vroeger dan voorzien naar huis. Pover is de buit en laag is het gemoed. Het rommelt op het achterdek. Storm in een zoetwaterglas. Talul talul talul. De laatste mijlen leggen we af op korresnelheid. We stellen orde op zaken. In het zicht van de vuurtoren sleept de reis zich naar het einde.

26 februari — Slapeloze zevernacht. We hebben nog een uurtje doberen voor de koppen aan onze klotten door een windmolengedrocht.

N.V. WILLEMS

Recuperatiebedrijf

Oude metalen en containerdienst

Kalsijdeweg 3, 8470 Gistel (Snaaskerke)

Tel (059) 5144 66

Container nodig?
Bel 059 / 51 44 66

07.00 u. — We varen de gevaarlijke haven in. Ijsvis in de sluis, kisten in de koelcel. Schoon schip en naar de overkant. Afscheid aan het pakhuis. Elk zijn deel. Een deel van de mannen verdwijnt zonder vaarwel te zeggen. Een deel groet en gaat ervandoor. Vader en zoon verdwijnen. Twee maal twee vrienden verlaten de kaai. Stuurman, zegt er een, verkoop je zootje en blijf bij ons aan boord. De welgemeende afscheidswaard door mijn hoofd. Morgen werken. Het kabelgat moet leeg en de korren moeten van boord. Ben ik erbij?

Marnix Verleene

De Belgische visserijvloot (85)

In januari 2005 startten we met de rubriek 'De Belgische visserijvloot' waarbij we maandelijks drie foto's en een beknopte historiek van de vaartuigen publiceerden. Met 111 steekkaarten van vissersvaartuigen hadden we zowat de hele varende vloot gehad. Door de goede respons op deze rubriek gingen we er nadien mee door. Sinds februari 2008 gaan we stapvoets terug in de tijd en brengen we de vaartuigen die inmiddels uit de vloot verdwenen zijn. Deze aanpak, die gepaard gaat met het nodige opzoekwerk, leverde voldoende vaartuigen op om tot vandaag in HVB telkens een bladzijde te vullen.

Voor de juiste gegevens baseren we ons op de oudere Officiële Lijst der Belgische Vissersvaartuigen. Ook andere bronnen en archieven worden geraadpleegd om de exacte gegevens over de vaartuigen en de opeenvolgende eigenaars te vinden. (Louis Vande Castele)

Z 60 BLUE ANGEL

Lengte: 33,53 m

Breedte: 7,58 m

Tonnage: 198,91 bruto ton

Bouwjaar: 1981

Werk: De Graeve, Zeebrugge

Motor: Stork 1981

Vermogen: 1.000 pk

Eigenaars.

PVBA Blue Angel (1981)

13.10.1986 werd het vaartuig

geschrapt uit de officiële lijst

der vissersschepen

Gezonken na aanvaring. Be-

manning gered.

Na berging verkocht en wordt

BCK 160 BLUE ANGEL.

(schelpenvisser)

Foto collectie LVC

Z 400 BROEDER ISIDOR

Lengte: 20,00 m

Breedte: 5,90 m

Tonnage: 52,79 bruto ton

Bouwjaar: 1955

Werk: A. Hillebrant Oostende.

Motor: MaK 1955

Vermogen: 160 pk

Eigenaars.

Charlotte Mallefeyt (1955)

Henri Luyckx, Zeebrugge (1973)

Z.400 BRANDING.

Henri Luyckx, Zeebrugge (1974)

PVBA Branding, Zeebrugge

(1982)

06.10.1986 werd het vaartuig

geschrapt uit de officiële lijst der

vissersschepen

Verkocht als pleziervaartuig aan

Brigitte Waldack, Gent.

Foto collectie LVC

O 83 SURVEYOR.

Lengte: 29,20 m

Breedte: 7,28 m

Tonnage: 150,23 bruto ton

Bouwjaar: 1970

Werk: PVBA J Deweert, Oos-

tende.

Motor: A.B.C. 1970

Vermogen: 500 pk

Eigenaars.

Pêcheries à Vapeur Oostende

(1970)

PVBA Pintelon - Versluys (1977)

PVBA De Zeester, Oostende

(1982)

NV De Zeester (1983)

15.03.1985: faling der rederij.

BVBA Corneillie - Surveyor

(1986)

30.09.1986 werd het vaartuig

geschrapt uit de officiële lijst der

vissersschepen

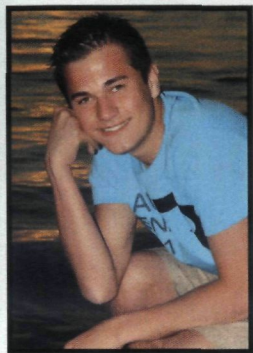
COPYRIGHT LVC

VEEL PAPIER, WEINIG CHOCOLA

Chris (Prut) Meyers is visser aan boord van de Z 90. Visserijschool liep hij in Heist. Hij is gehuwd met Elke waarmee hij dochtertje Elise grootbrengt.

Het beluisteren van de nieuwe cd van Kapitan Korsakov was (door de zachtere stukken) voor hem even wennen, maar inmiddels zijn die zachte stukken al zijn favorieten geworden. Na 8 jaar heeft Mark Lanegan met 'Blues Funeral' eindelijk weer een nieuwe cd. Het was het wachten waard, zo vindt hij, maar een zonnetje in huis zul je er niet van worden. Voor de blues is 'Simply Blues' een prima instapper, en dit voor 7.50 euro! Irvine Welsh' nieuwe 'crime' is ook weer prima werk, zij het met een andere invalshoek dan de vorige. Een bio over John Lennon en Bob Dylan liggen thuis op hem te wachten.

HADDEN WE EEN CD-WINKEL GEHAD OP ZEE, IK ZETTE ER DIRECT KOERS NAAR

2012 is in mineur begonnen. De wanhoopsdaad van Kevin Despiegelaere schokte de hele visserij. Mijn medeleven gaat uit naar z'n ouders. Hopelijk komen ze dit ooit te boven en kunnen ze zich ermee verzoenen dat z'n lichaam in zee rust.

Het vaartuig waarop hij voer ging voort met vissen, traumaverwerking voor de opvarenden, zo heet dat. Een bedenkelijke methode als je 't mij vraagt, maar misschien werkt het wel. Net zoals het openlijk uitsmeren van de details van die tragedie in kranten die alle morele codes breken.

Toen wij het drama vernamen, was iedereen aan boord toch van z'n melk, want Kevin was goed bekend in de Heistse visserij. Toen hij en

kele zomers geleden met ons mee op zee was, hebben we hem als een aangename en goede werkkraft ervaren. Een van de laatste jonge mannen uit een lange visserstraditie. Rust zacht, Kevin. Wij zijn intussen eindelijk weer visser nu onze nieuwe motor eindelijk in 't schip staat. Eigenlijk hadden we al eerder kunnen varen, maar de bevallige scheepskeurder Natalie had het schip omwille van verschillende, voor ons onbegrijpelijke, redenen afgekeurd.

Maar nu zijn we dus weer visser. Op het moment dat ik dit schrijf, ben ik trouwens weer gezagvoerder aan boord. En anders dan vorig jaar is het nu op de West, een van de moeilijkste visgronden. Kennis, ervaring en een dosis geluk zijn daar onontbeerlijk.

Het eerste en tweede mis ik nog en op 'chance' mag je je niet vastpinnen. Gelukkig vist m'n ex-baas Grendel hier ook met Z 571 en is hij niet van het principe 'uit het oog, uit het hart'.

Maar genoeg slijm. Door mijn schrijverij in HVB mag ik nu ook boeken over Muziek (m'n grote liefde na vrouw en dochter) recenseren. Ik heb er nog maar één gelezen want na 3 maanden thuis te zijn is mijn bioritme nog niet heel op visserijmodus overgeschakeld en tijdens deze reis op de West staat m'n hoofd niet naar lezen. Zelfs muziek wordt tijdens de wacht bijna als storend ervaren. Wie me kent, weet dat dit veel wil zeggen.

Auteur Johan Op de Beeck tijdens de 'Blues'boekvoorstelling in de Bananapeel. (foto JoC)

'Blues', het boek van Johan Op de Beeck dat ik las, heb ik evenwel als een 'pageturner' ervaren. Geschreven door een echte fan, die je de beginsels en het verdere verloop van de blues vertelt. Hadden we een cd-winkel op zee gehad, ik zette er direct koers naar om het werk van de blueslegendes aan te kopen.

De blues gaat niet enkel over liefdesverdriet, zo leerde me dat boek, het is ook een soort paringsdans van de slaven die destijds de blues als enig tijdverdrijf hadden.

'Blues' is een aanrader voor de muzikfan die niet op één genre is vastgepind. Toen we thuis waren ging ik stante pede om een verzameling blues-cd's. Wat eigenlijk niet zo slim was want, vrolijk word ik daar op zee niet van.

Trouwens, het enige wat me op zee kan doen dansen van plezier is een sleep van honderd kilo tong. Wat me hier op de West nog niet veel gelukt is, maar ook bij de anderen is het, naar het schijnt, geen vetpot.

'The West is the best' wordt door mij, voorlopig althans, beantwoord met 'Ik heb de pest aan de West'. Je moet weten dat alles hier van de nacht afhangt.

Dagslepen van een magere 8 en 10 kg zijn geen uitzondering. Als je dan ook nog 's nachts op een verkeerde streepje vist is het helemaal bekakt. En het kan op 200 meter aankomen.

Dit werd uiteraard geschreven tijdens een baalsleep en is slechts een momentopname. Ik klink niet altijd zo azijnachtig. Per slot van rekening is dit m'n ontmaagding op de West. Het is nu aan mijn hersencellen om overuren te doen. Als schipper verdient ik een derde meer dan als matroos en wanneer ik straks het geld uit de West naar de bank draag, zal ik het ongetwijfeld beamen: The West is the best!

['Blues' van Johan Op de Beeck werd in 2010 uitgegeven door EPO. Het boek telt 272 bladzijden en kost 20 euro. ISBN: 9789064456688]

Chris Prut • chris.prut@telenet.be

AANKOOP
GOLD

AALST

LOUIS D'HAESELEERSTRAAT 4
9300 AALST
0484 20 20 71
OPEN: DIN - ZAT VAN 10U - 12U
EN 13U30 - 18U
GESLOTEN: ZON - MAAN -
EN FEESTDAGEN

BRUGGE

DWEERSTRAAT 8
8000 BRUGGE
050 34 02 28
OPEN: MAAN - ZAT VAN 10U - 12U
EN 13U30 - 18U
GESLOTEN: ZON - EN FEESTDAGEN

OOSTENDE

VAN ISEGHEMLAAN 72
8400 OOSTENDE
059 50 67 29
OPEN: DIN - ZAT VAN 10U - 12U
EN 14U - 18U
GESLOTEN: ZON - MAAN -
EN FEESTDAGEN

LOKEREN

MARKT 63
9160 LOKEREN
0486 92 66 30
OPEN: DIN - VRIJ VAN 10U - 12U
EN 14U - 18U
GESLOTEN: ZAT - ZON - MAAN -
EN FEESTDAGEN

GRATIS PRIJSOFFERTE

GOUD ♦ DIAMANT ♦ ZILVER

DIRECTE BETALING

ANTIEKE JUWELEN

BUDDYSGOLD@HOTMAIL.COM
WWW.BUDDYSGOLD.COM

Betaalbaar op vakantie
in de Ardennen !

Das kleine Glück Vakantiewoningen

In "Das kleine Glück" geniet je 's zomers van de natuur en het glooiend landschap van de Hoge Venen, 's winters kan je er skiën of langlaufen.

U verblijft in één van onze twee vakantiewoningen. Of u huurt ze beide met de hele familie of met vrienden voor een geslaagde vakantie!

www.daskleinegluck.be

Info & reservaties : 0032 495 52 28 58
info@daskleinegluck.be

● webdesign-muziek-illustratie-animatie-video
 ● www.grafulu.be
 Jan Vankeerberghen - Bertien Boon
 tel 0475 70 75 43

Grafulu

indupro

Indupro Belgium
Hendrik Baelskaai 49
Industriezone 7
8400 Oostende

Tel: +32 (0)59 43 53 36
Fax: +32 (0)59 43 53 66

www.indupro.be

- Hydraulische slangen
- Waterslangen
- Brandstofslangen
- Batterijen
- Luchtreduceerventielen
- Lucht snelkoppelingen
- GEKA koppelingen
- Storz koppelingen
- Camlock koppelingen
- Spanbeugels en spanbanden
- Smeerolie en vetten
- Reinigingsproducten en industriële ontvetters
- Snij - en schuurschijven
- Spuitbussen
- Industriële handzeep
- Hydro motoren en pompen
- Laselectroden
- Bolkranen

